

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔)

เทศบาลตำบลสำนักขาม อำเภอเสเตา จังหวัดสงขลา
โทร/โทรสาร ๐-๗๔๕๒-๓๙๒๐-๖

คำนำ

เนื่องด้วยพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๕๐ (๙) และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๖ (๑) ประกอบกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง แผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น หมายถึงแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นจัดประชุมประชาคมท้องถิ่น ส่วนราชการ และรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง เพื่อแจ้งแนวทางพัฒนาท้องถิ่น รับทราบปัญหา ความต้องการ ประเด็น การพัฒนาและประเด็นที่เกี่ยวข้องตลอดจนความช่วยเหลือทางวิชาการ และแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่เพื่อนำมากำหนดแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี โดยให้นำข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาจากหน่วยงานต่างๆ และข้อมูลในแผนพัฒนาหมู่บ้านหรือแผนชุมชนมาพิจารณาประกอบการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี

เพื่อให้การดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายดังกล่าว จึงต้องจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ขึ้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี และพร้อมที่จะนำไปสู่การปฏิบัติและสามารถใช้ในการประสานแผนการพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตามนโยบายที่คณะผู้บริหารหวังที่จะทำให้เกิดการพัฒนาในท้องถิ่น

เทศบาลตำบลสำนักขาม จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าแผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) เทศบาลตำบลสำนักขาม ฉบับนี้ จะเป็นแนวทางในการพัฒนาเทศบาลที่มีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง ต่อไป

เทศบาลตำบลสำนักขาม

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ส่วนที่ ๑ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน	๑ - ๑๗
ส่วนที่ ๒ สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นตามแผนพัฒนาถิ่น (พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐)	๑๘ - ๒๘
ส่วนที่ ๓ ยุทธศาสตร์องค์ปกครองส่วนท้องถิ่น	๒๙ - ๗๒
ส่วนที่ ๔ การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นสู่การปฏิบัติ	๗๓ - ๑๘๑
ส่วนที่ ๕ การติดตามและประเมินผลสรุปผล	๑๘๒ - ๑๘๕

ภาคผนวก

- คำสั่งเทศบาลตำบลสำนักขาม ที่ ๕๘/๒๕๕๙ ลว. ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาเทศบาลตำบลสำนักขาม
- คำสั่งเทศบาลตำบลสำนักขาม ที่ ๖๐/๒๕๕๙ ลว. ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลตำบลสำนักขาม

ส่วนที่ ๑

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ข้อมูลทั่วไป

๑.๑ ประวัติความเป็นมาของเทศบาลตำบลสำนักขาม

ตำบลสำนักขาม เป็นตำบลหนึ่งในแปดตำบลของอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเส้นทางหลักไปสู่ประเทศมาเลเซีย คือ ถนนกาญจนวนิชย์ ที่ได้ผ่านในพื้นที่หมู่ที่ ๑,๒,๕,๗ (ในจำนวนหมู่บ้าน) ของตำบลสำนักขาม อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา โดยเชื่อมต่อกับถนนมอเตอร์เวย์ ประเทศมาเลเซีย

เดิมตำบลสำนักขามเป็นหมู่บ้านอยู่ในตำบลสำนักแต้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ต่อมาได้แยกตัวออกมาตั้งเป็นตำบลใหม่ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๑ โดยตั้งชื่อว่า **ตำบลสำนักขาม**

ที่มาของชื่อ “สำนักขาม” เนื่องจากการเดินทางค้าขายระหว่างราษฎรในอำเภอสะเดากับราษฎรในประเทศมาเลเซีย เมื่อก่อนเป็นการเดินทางค้าขายโดยทางเท้า ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการค้าขายวัว โดยการลากจูงจากอำเภอสะเดา ไปประเทศมาเลเซียและบริเวณบ้านสำนักขามปัจจุบันเมื่อสมัยก่อนมีการสร้างที่พักริมทางซึ่งเรียกกันว่า “สำนัก” สร้างไว้ได้ต้นมะขามต้นใหญ่ ซึ่งผู้ค้าขายเดินทางแล้วจะพัก ณ ศาลาที่พักแห่งนี้ทั้งหมดและถือเป็นที่รวมกลุ่มของผู้เดินทาง และเป็นจุดนัดพบกันระหว่างผู้เดินทางจนเรียกกันติดปากว่า “สำนักขาม” จนต่อมาได้ตั้งชื่อเป็นทางการว่า “บ้านสำนักขาม” และได้เอามาตั้งชื่อตำบลในเวลาต่อมาว่า “ตำบลสำนักขาม” จนถึงปัจจุบัน

ตำบลสำนักขามปัจจุบัน ซึ่งได้แยกตำบลออกจากตำบลสำนักแต้ว ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และมติที่ประชุมสภาตำบลได้ตั้งชื่อตำบลโดยกำหนดเอาพื้นที่ศูนย์พัฒนาตำบลตั้งอยู่ คือ บ้านสำนักขาม ซึ่งเป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป เป็นที่ตั้งที่ทำการสภาตำบลสำนักขาม และต่อมาได้ยกฐานะจากสภาตำบลสำนักขามเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลสำนักขาม เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๙ และเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๙ ได้ยกฐานะจากองค์การบริหารส่วนตำบลสำนักขาม เป็นเทศบาลตำบลสำนักขาม

๑.๒ ลักษณะที่ตั้ง พื้นที่ อาณาเขต เขตการปกครอง

๑.๒.๑ สถานที่ตั้ง

สำนักงานเทศบาลตำบลสำนักขาม ตั้งอยู่หมู่ที่ ๗ บ้านเลขที่ ๓๐/๓๙,๔๑,๔๓ และ๔๕ (จำนวน ๔ คูหา) ถนนกาญจนวนิชย์ ซอยไทย-จังโหลน ๓๐ ตำบลสำนักขาม อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของที่ว่าการอำเภอสะเดา มีระยะห่างจากที่ว่าการอำเภอสะเดา ประมาณ ๑๕ กิโลเมตรและอยู่ห่างจากอำเภอเมืองสงขลาประมาณ ๙๕ กิโลเมตร

๑.๒.๒ พื้นที่

พื้นที่ประมาณ ๑๔๐.๐๖ ตารางกิโลเมตร หรือ ๗๓,๘๐๗.๒๕ ไร่

๑.๒.๓ อาณาเขต

ทิศเหนือ	จดเทศบาลเมืองสะเดา
ทิศใต้	จذرรัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย
ทิศตะวันออก	จดองค์การบริหารส่วนตำบลสำนักแต้ว
ทิศตะวันตก	จดองค์การบริหารส่วนตำบลปาดังเบซาร์

ดังนี้

๑.๒.๔ เขตการปกครอง

โดยแบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น ๗ หมู่บ้าน และสามารถแยกออกเป็นชุมชนได้ ๑๗ ชุมชน

หมู่ที่ ๑ บ้านสำนักขาม/แยกออกเป็น ๓ ชุมชน ได้แก่

๑. ชุมชนบ้านสำนักขามมิตรสัมพันธ์
๒. ชุมชนมิตรภาพสัมพันธ์
๓. ชุมชนบ้านออกสัมพันธ์

หมู่ที่ ๒ บ้านด่านนอก/แยกออกเป็น ๕ ชุมชน ได้แก่

๑. ชุมชนศรีวิจิตรพัฒนา
๒. ชุมชนคลองลาป่งร่วมใจ
๓. ชุมชนบ้านไร่อรุณรุ่งตะวัน
๔. ชุมชนรวมใจพัฒนา
๕. ชุมชนถนนใหม่ร่วมใจพัฒนา

หมู่ที่ ๓ บ้านหน้าฮั่ว/แยกออกเป็น ๒ ชุมชน ได้แก่

๑. ชุมชนบ้านหน้าฮั่ว
๒. ชุมชนควนขุนพัฒนา

หมู่ที่ ๔ บ้านทับโกบ/แยกออกเป็น ๑ ชุมชน ได้แก่

๑. ชุมชนทับโกบร่วมใจพัฒนา

หมู่ที่ ๕ บ้านพรเดียว/แยกออกเป็น ๒ ชุมชน ได้แก่

๑. ชุมชนบ้านพรเดียวร่วมใจ
๒. ชุมชนพรเดียวสันติ

หมู่ที่ ๖ บ้านไร่ตง/แยกออกเป็น ๑ ชุมชน ได้แก่

๑. ชุมชนไร่ตงแสนสุข

หมู่ที่ ๗ บ้านไทย-จังโหลน/แยกออกเป็น ๓ ชุมชน ได้แก่

๑. ชุมชนบ้านไทย-จังโหลน ๑
๒. ชุมชนบ้านไทย-จังโหลน ๒
๓. ชุมชนบ้านไทย-จังโหลน ๓

๑.๓ จำนวนประชากร สภาพทางเศรษฐกิจ สภาพสังคม

๑.๓.๑ จำนวนประชากรและครัวเรือน

หมู่ที่	จำนวนประชากร			จำนวน ครัวเรือน
	เพศชาย	เพศหญิง	รวม	
๑	๘๓๗	๘๗๖	๑,๗๑๓	๖๖๓
๒	๑,๙๑๓	๒,๕๒๗	๔,๔๔๐	๒,๘๗๖
๓	๓๙๓	๓๖๘	๗๖๑	๓๐๓
๔	๑๘๐	๑๕๗	๓๓๗	๑๗๒
๕	๖๒๑	๕๗๑	๑,๑๙๒	๔๐๙
๖	๕๗๒	๗๙๐	๑,๓๖๒	๖๗๐
๗	๑,๖๓๔	๑,๙๖๑	๓,๕๙๕	๓,๓๗๗
รวม	๖,๓๖๔	๗,๔๑๒	๑๓,๗๗๖	๘,๔๗๒

หมายเหตุ ความหนาแน่นเฉลี่ยของประชากร ๙๘.๓๖ คน/ตารางกิโลเมตร ความหนาแน่นเฉลี่ยของครัวเรือน ๖๐.๔๙ ครัวเรือน/ตารางกิโลเมตร มีประชากรแฝงซึ่งไม่ได้ย้ายชื่อเข้ามาในเขตเทศบาลตำบลสำนักขามอีกประมาณ ๔๐,๐๐๐ คน ซึ่งส่วนใหญ่จะมาอาศัยอยู่ในหมู่ที่ ๒ และหมู่ที่ ๗ เนื่องจากเป็นแหล่งธุรกิจ การบันเทิง การค้าและการบริการ ซึ่งมีพื้นที่ติดชายแดนมาเลเซีย

ที่มา : ข้อมูลจากงานทะเบียนราษฎร ฯ ณ เดือนมกราคม ๒๕๕๙

๑.๓.๒ สภาพทางเศรษฐกิจ

(๑) อาชีพ

ประชากรส่วนใหญ่ในเขตเทศบาลตำบลสำนักขาม จะมีอาชีพทำสวนยางพาราและรับจ้างกรีดยางพารา เนื่องจากไม่มีสวนยางพาราเป็นของตนเองซึ่งถือเป็นอาชีพรับจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมและค้าขายตามลำดับ โดยสามารถแยกรายละเอียดโดยประมาณได้ดังต่อไปนี้

ภาคเกษตรกรรม	ร้อยละ ๖๐
ภาคอุตสาหกรรม	ร้อยละ ๒๕
ค้าขาย	ร้อยละ ๑๐
อื่น ๆ	ร้อยละ ๕

(๒) กลุ่มอาชีพ

- กลุ่มขนมทองม้วน ทองพับ ดำเนินการโดย กลุ่มวิสาหกิจชุมชนมุขิตา(บ้านด่านนอก)หมู่ที่ ๒ มีสมาชิก ๑๕ คน
- กลุ่มพวงหรีด ดอกไม้จัน ผลิตภัณฑ์สมุนไพร เช่น พิมเสนน้ำ น้ำยาล้างจาน ยาสระผม ดำเนินการโดยกลุ่มสตรีผู้บำเพ็ญประโยชน์ หมู่ที่ ๒ มีสมาชิก ๒๐ คน
- กลุ่มเครื่องแกง ดำเนินการโดยกลุ่มวิสาหกิจเครื่องแกง หมู่ที่ ๖ มีสมาชิก ๔๐ คน
- กลุ่มขนมอบ ขนมไทย ดำเนินการโดยกลุ่มสตรีแม่บ้านสำนักขาม หมู่ที่ ๑ มีสมาชิก ๒๕ คน

(๓) หน่วยธุรกิจ

๑ ธนาคาร	๖	แห่ง
๒ คลินิก	๓	แห่ง
๓ โรงแรม	๔๖	แห่ง
๔ แมนชั่น/คอร์ท/อพาร์ทเมนท์	๖๒	แห่ง
๕ ห้องแบ่งเช่า	๒๒๑	แห่ง
๖ คาราโอเกะ	๙๓	แห่ง
๗ บริษัททัวร์	๕	แห่ง
๘ คาเฟ่/ผับ	๒๖	แห่ง
๙ ร้านอาหาร	๑๒๘	แห่ง
๑๐ ร้านเกมส์/อินเทอร์เน็ต	๑๐	แห่ง
๑๑ ร้านเสริมสวย	๘๔	แห่ง
๑๒ ร้านซักอบรีด	๑๔	แห่ง
๑๓ ร้านแลกเงิน	๑๕	แห่ง
๑๔ ร้านล้างรถ	๓	แห่ง

๑๕	ร้านซ่อมรถ	๓	แห่ง
๑๖	มินิมาร์ท	๒๕	แห่ง
๑๗	ร้านขายตัวรถทัวร์และเครื่องบิน	๘	แห่ง
๑๘	นวดแผนโบราณ	๔๒	แห่ง
๑๙	บริษัทขนส่ง (ชิปปิ้ง)	๔	แห่ง
๒๐	เนอสเซอรี่	๑	แห่ง
๒๑	ร้านจำหน่ายรถจักรยานยนต์	๔	แห่ง
๒๒	อื่น ๆ	๑๕	แห่ง

(๔) อุตสาหกรรม

๔.๑	โรงงานอุตสาหกรรม	๑๓	แห่ง
-----	------------------	----	------

(๕) โรงแรมหรือรีสอร์ท จำนวน ๔๖ แห่ง ส่วนใหญ่ตั้งอยู่หมู่ที่ ๗ ดังนี้

๑.	โรงแรมยูเฮาส์	จำนวน	๗๒	ห้อง
๒.	โรงแรมเหอเจีย	จำนวน	๑๒๐	ห้อง
๓.	โรงแรมไฮคลาส	จำนวน	๗๖	ห้อง
๔.	โรงแรมพีราเทล	จำนวน	๗๑	ห้อง
๕.	โรงแรมเค.พี.เค.	จำนวน	๑๕๐	ห้อง
๖.	โรงแรมพี.เจ.เฮาส์	จำนวน	๖๘	ห้อง
๗.	โรงแรมสาธิต	จำนวน	๗๐	ห้อง
๘.	โรงแรมออสการ์	จำนวน	๘๐	ห้อง
๙.	โรงแรมฮอลลิวูด	จำนวน	๕๐	ห้อง
๑๐.	โรงแรมเจ.บี.เฮาส์	จำนวน	๔๕	ห้อง
๑๑.	โรงแรมที เอ็ม ที	จำนวน	๔๙	ห้อง
๑๒.	โรงแรมพี พี	จำนวน	๔๐	ห้อง
๑๓.	โรงแรมภูพิงค์พาเลซ	จำนวน	๗๐	ห้อง
๑๔.	โรงแรมไอพีดี	จำนวน	๘๔	ห้อง
๑๕.	วีเจฟิชชิงปาร์ค (รีสอร์ท)	จำนวน	๑๖	ห้อง
๑๖.	โรงแรมควีนปาร์ค	จำนวน	๕๕	ห้อง
๑๗.	โรงแรมโอลิเวอร์	จำนวน	๑๓๙	ห้อง
๑๘.	โรงแรมมารีน่า อินน์	จำนวน	๔๘	ห้อง
๑๙.	โรงแรมโรมิน่า	จำนวน	๘๐	ห้อง
๒๐.	โรงแรมเค.พี.เค.การ์เด็นท์	จำนวน	๑๑๐	ห้อง
๒๑.	โรงแรมสยามธนา	จำนวน	๓๙	ห้อง
๒๒.	โรงแรมสาธิตแกรนด์วิว	จำนวน	๕๐	ห้อง
๒๓.	โรงแรมริเวอร์แกรนด์	จำนวน	๔๐	ห้อง
๒๔.	โรงแรมพาราเม้าส์	จำนวน	๖๐	ห้อง

๒๕. โรงแรมออสการ์พาเลซ	จำนวน	๗๕ ห้อง
๒๖. โรงแรมเอสพีพาเลซ	จำนวน	๘๐ ห้อง
๒๗. โรงแรมเจเค	จำนวน	๓๐ ห้อง
๒๘. โรงแรมเบสทิน	จำนวน	๒๘ ห้อง
๒๙. โรงแรมเมอร์ลินแกรนด์	จำนวน	๖๔ ห้อง
๓๐. โรงแรมเรือ	จำนวน	๖๐ ห้อง
๓๑. โรงแรมเฟิร์สเฮาส์	จำนวน	๓๓ ห้อง
๓๒. โรงแรม K.P.K. รีสอร์ท	จำนวน	๒๒๕ ห้อง
๓๓. โรงแรมเพอเพคเพลส	จำนวน	๖๐ ห้อง
๓๔. โรงแรมแกรนด์โอลิเวอร์	จำนวน	๑๒๐ ห้อง
๓๕. โรงแรมออเรนจ์แกรนด์	จำนวน	๗๐ ห้อง
๓๖. โรงแรมโอเอซิส	จำนวน	๗๐ ห้อง
๓๗. โรงแรมคิงส์พาเลซ	จำนวน	๗๐ ห้อง
๓๘. สยามอินน์	จำนวน	๔๕ ห้อง
๓๙. เดอะไวลด์เลจ	จำนวน	๑๔๐ ห้อง
๔๐. โรงแรม G๙	จำนวน	๑๒๐ ห้อง
๔๑. เดอะวาย (The Wai)	จำนวน	๔๕ ห้อง
๔๒. โรงแรมเจดาร์	จำนวน	๖๘ ห้อง
๔๓. VJ วิลเลจ	จำนวน	๑๒ ห้อง
๔๔. MBI คอนเทนเนอร์	จำนวน	๗๒ ห้อง
๔๕. Sky view	จำนวน	๔๕ ห้อง

๑.๓.๓ สภาพทางสังคม

(๑) การศึกษา

(๑.๑) โรงเรียนประถมศึกษา ๔ โรง คือ

๑. โรงเรียนบ้านสำนักขาม ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๑ จำนวนนักเรียน ชาย ๖๐ คน หญิง ๔๐ คน รวมทั้งหมด ๑๐๐ คน
๒. โรงเรียนวัดศรีวิเทศสังฆาราม ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒ จำนวนนักเรียน ชาย ๓๒๕ คน หญิง ๒๙๗ คน รวมทั้งหมด ๖๒๒ คน
๓. โรงเรียนบ้านหน้าฮั่ว ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๓ จำนวนนักเรียน ชาย ๕๘ คน หญิง ๔๕ คน รวมทั้งหมด ๑๐๓ คน
๔. โรงเรียนบ้านทับโกบ ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๔ จำนวนนักเรียน ชาย ๓๖ คน หญิง ๒๓ คน รวมทั้งหมด ๕๙
๕. โรงเรียนบ้านพุดเดียว ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๕ จำนวนนักเรียน ชาย ๕๐ คน หญิง ๔๓ คน รวมทั้งหมด ๙๓ คน

(๑.๒) โรงเรียนมัธยมศึกษา ๑ โรง คือ

๑. โรงเรียนวัดศรีวิเทศสังฆาราม ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒ จำนวนนักเรียน ชาย ๔๓๘ คน หญิง ๓๙๖ คน รวมทั้งหมด ๘๓๔ คน

(๑.๓) โรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม ๑ โรง คือ

๑. โรงเรียนสามัคคีศาสนวิทยา ตั้งอยู่บ้านพรุเดียวหมู่ที่ ๕ ใกล้กับถนนกาญจนาภิเษย จำนวนนักเรียน ๒๘๙ คน

(๒) ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน ๕ แห่ง

(๓) ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน (ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียน) ๑ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒

(๔) สถาบันและองค์กรศาสนา

(๔.๑) วัด จำนวน ๒ แห่ง คือ

วัดสันติวรคุณ ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๑

วัดศรีวิเทศสังฆาราม ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒

(๔.๒) สำนักสงฆ์ ๒ แห่ง คือ

๑. สำนักสงฆ์บ้านไร่ออก ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒

๒. สำนักสงฆ์บ้านไทยจังหวังโหลน ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๗

(๔.๓). มัสยิด ๖ แห่ง คือ

๑. มัสยิดบ้านสำนักขาม (มัสยิดดารุ้ลฮิมา) ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๑

๒. มัสยิดบ้านคลองลาปิง (มัสยิดสุบยานีหะยะ) ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒

๓. มัสยิดบ้านควนขุน (มัสยิดนูรุ้ลฮิมา) ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๓

๔. มัสยิดบ้านพรุเดียวนอก (มัสยิดสุนนะฮ์) ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๕

๕. มัสยิดบ้านพรุเดียวใน ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๕

๖. มัสยิดบ้านไทยจังหวัง-โหลน (มัสยิดฟัตฮิสลาม) ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๗

(๔.๔) ศาลเจ้า ๒ แห่ง คือ

๑. ศาลเจ้าแม่กวนอิม ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๔

๒. ศาลเจ้าแม่กวนอิม ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๗

(๕) สาธารณสุข

(๕.๑) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล/หมู่บ้าน ๒ แห่ง คือ

๑. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลศรีประจักษ์ ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๒

๒. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลศรีประจักษ์ ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๓

(๕.๒) คลินิกเอกชน จำนวน ๓ แห่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ ๗ คือ

๑. โอ.เค.สหคลินิก

๒. คลินิก พญ.พัชร

๓. คลินิกนายแพทย์อิส

(๕.๓) อัตราและใช้ส้วมราดน้ำ ๑๐๐ เปอร์เซนต์

(๖) ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

(๖.๑) ที่ทำการตำรวจชุมชน ๑ แห่ง คือ ที่ทำการชุมชนตำรวจบ้านไทย-จังหวังโหลน

(๖.๒) ที่ทำการตำรวจท่องเที่ยว ๑ แห่ง

(๖.๓) หน่วยเฉพาะกิจของตำรวจตระเวนชายแดน ๑ แห่ง

(๗) การคมนาคม มีถนนสำคัญ ดังนี้

- ถนนลาดยางของกรมทางหลวง คือถนนกาญจนวนิชย์ ซึ่งเป็นถนนสายหลัก ๑ สาย ระยะทาง ๑๒ กิโลเมตร

- ถนนลาดยาง/เลียบบชายแดนสำนักขาม-ป่าดงเบซาร์ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด สงขลา จำนวน ๑ สาย

(๘) การโทรคมนาคม

- ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข ๑ แห่ง คือ ที่ทำการไปรษณีย์บ้านไทย-จังโหลน ตั้งอยู่ หมู่ที่ ๗

(๙) ไฟฟ้า มีไฟฟ้าเข้าถึงทุกหมู่บ้าน ราษฎรมีไฟฟ้าใช้

(๑๐) ประปา

หมู่ที่	จำนวนครัวเรือน		
	ที่มีอยู่	ที่ใช้น้ำประปา	คิดเป็นร้อยละ
๑	๕๓๕	๒๐๗	๓๘.๖๙
๒	๑,๗๐๐	๑,๐๑๒	๕๙.๕๓
๓	๒๖๒	-	๐.๐๐
๔	๑๔๔	-	๐.๐๐
๕	๓๐๙	๑๕๔	๕๐.๑๖
๖	๑๔๔	๕๓	๓๖.๘๑
๗	๒,๓๒๘	๑,๘๓๔	๗๘.๗๘
รวม	๕,๔๒๒	๓,๒๖๑	๖๐.๑๔

ที่มา : ข้อมูลจากกองช่าง ณ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๙

(๑๑) แหล่งน้ำธรรมชาติ ลำน้ำลำห้วย ๗ สาย

(๑๒) แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

๑. ฝาย ๕ แห่ง หมู่ที่ ๒,๓,๔,๕, และ ๖
๒. บ่อน้ำตื้น ๔๖๗ แห่ง (บ่อสาธารณะและบ่อส่วนตัว)
๓. บ่อโยก ๑ แห่ง
๔. บ่อบาดาล ๓ แห่ง อยู่ในพื้นที่หมู่ที่ ๒,๖ และ ๗
๕. ประปาชนบท ๑ แห่ง อยู่ในพื้นที่หมู่ที่ ๒

ที่มา : ข้อมูลจากกองช่าง ณ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๙

(๑๓) จุดเด่นของพื้นที่

เทศบาลตำบลสำนักขาม เป็นพื้นที่ชายแดนติดกับประเทศมาเลเซีย มีศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากมีสถานบริการรื่นเริงบันเทิงต่างๆ มากมายและปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ มาท่องเที่ยวในพื้นที่จำนวนมาก ทั้งนี้ คณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) ได้มีประกาศคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ที่ ๑/๒๕๕๘ เรื่อง กำหนดพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ซึ่งตำบลสำนักขามได้ถูกกำหนดให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษตามประกาศดังกล่าวด้วย ส่งผลให้พื้นที่ตำบลสำนักขาม เป็นที่รู้จัก มีประชาชน นักท่องเที่ยว และนักลงทุนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก

๑.๔ การท่องเที่ยวและการกีฬา

๑.๔.๑ ด้านการท่องเที่ยว

ตำบลสำนักขาม อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา มีชายแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซียบริเวณ หมู่ที่ ๗ บ้านไทย-จังโหลนซึ่งเป็นศูนย์กลางธุรกิจสถานบันเทิง และสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรี ทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศนิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียและ สิงคโปร์ เข้ามาทางด่านพรมแดนสะเดา เพื่อเข้ามาท่องเที่ยวและติดต่อธุรกิจในพื้นที่ และอำเภอหาดใหญ่ เป็นจำนวนมาก สถานที่ท่องเที่ยวของตำบลสำนักขาม มีดังนี้

๒.๑ สถานที่ท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ ได้แก่ อ่างเก็บน้ำกังสีขาว ตั้งอยู่หมู่ที่ ๗ ห่างจากถนนกาญจนาภิเษก ประมาณ ๗ กิโลเมตร เป็นสถานที่ในการจัดกิจกรรมของประชาชนและเทศบาลตำบล สำนักขาม เช่น การแข่งขันเรือยาว ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ เป็นต้น

๒.๒ สถานบันเทิง ได้แก่ ผับ เชน คาราโอเกะ สปา เป็นต้น ตั้งอยู่หมู่ที่ ๗ มีสถาน บันเทิงมากมายไว้รองรับนักท่องเที่ยว

๑.๔.๒ ด้านการกีฬา

เทศบาลตำบลสำนักขามได้มีการส่งเสริมพัฒนาการกีฬาและการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง เป็นประจำทุกปี ได้แก่ การแข่งขันกีฬาเทศบาลคัพ การแข่งขันกีฬา อบท. ภายในอำเภอสะเดา ส่งเสริม สนับสนุนงบประมาณให้แต่ละชุมชนมีการแข่งขันกีฬา เช่น ตะกร้อ ฟุตซอล เป็นต้น

๒. ศักยภาพของเทศบาลตำบลสำนักขาม

๒.๑ ด้านการคลังของเทศบาลตำบลสำนักขามย้อนหลัง ๓ ปี

รายได้

แหล่งรายได้	จำนวนเงิน					
	ปี ๒๕๕๖	ร้อยละ	ปี ๒๕๕๗	ร้อยละ	ปี ๒๕๕๘	ร้อยละ
๑. รายได้จากการจัดเก็บเอง	๑๔,๐๒๖,๐๔๔.๙๖	๑๗.๗๐	๑๔,๖๑๓,๙๘๙.๒๙	๑๗.๕๗	๒๐,๐๒๖,๙๒๕.๕๐	๒๓.๔๑
๒. ภาษีที่รัฐบาลจัดสรรให้	๓๘,๘๔๒,๙๖๐.๒๗	๔๙.๐๑	๓๔,๑๖๖,๔๓๐.๒๘	๔๑.๐๘	๓๕,๖๔๗,๐๑๘.๓๑	๔๑.๖๖
๓. เงินอุดหนุนทั่วไป	๑๙,๗๙๐,๑๓๙	๒๔.๙๗	๒๑,๒๖๘,๓๗๑	๒๕.๕๗	๒๐,๕๕๕,๘๕๓	๒๔.๐๒
๔. เงินอุดหนุนระบุวัตถุประสงค์	๖,๖๐๐,๐๗๖	๘.๓๓	๑๓,๑๒๗,๓๑๗.๘๓	๑๕.๗๘	๙,๓๓๓,๔๓๔	๑๐.๙๑
รวมรายได้ทั้งสิ้น	๗๙,๒๕๙,๒๒๐.๒๓	๑๐๐	๘๓,๑๗๖,๑๐๘.๔๐	๑๐๐	๘๕,๕๖๓,๒๓๐.๘๑	๑๐๐

รายจ่าย

หมวด	จำนวนเงิน					
	ปี ๒๕๕๖	ร้อยละ	ปี ๒๕๕๗	ร้อยละ	ปี ๒๕๕๘	ร้อยละ
๑. หมวดเงินเดือน ค่าจ้างประจำ และค่าจ้าง ชั่วคราว	๒๐,๕๕๖,๙๓๕.๖๒	๒๘.๓๖	๒๔,๒๓๘,๗๕๓.๖๒	๓๒.๘๙	๒๔,๙๒๔,๒๑๒	๓๖.๔๓
๒. หมวดค่าตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ	๒๐.๗๔๙,๔๔๖.๒๖	๒๘.๖๓	๑๘,๖๖๕,๔๐๗.๒๘	๒๕.๓๓	๑๕,๘๖๒,๑๕๔.๖๘	๒๓.๑๘
๓. หมวดค่าสาธารณูปโภค	๘๖๓,๑๓๐.๐๘	๑.๑๙	๗๖๘,๘๓๘.๘๐	๑.๐๔	๗๙๒,๘๖๔.๔๕	๑.๑๖
๔. หมวดเงินอุดหนุน	๕,๙๖๖,๐๐๐.๖๒	๘.๒๓	๗,๓๒๗,๒๗๐.๗๙	๙.๙๔	๘,๗๕๒,๐๘๔.๘๐	๑๒.๗๙
๕. หมวดรายจ่ายอื่น	-	-	-	-	-	-
๖. หมวดครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	๑๓,๓๖๙,๕๖๓.๐๒	๑๘.๔๕	๒๐,๒๐๓,๔๔๙.๒๔	๒๗.๔๒	๑๔,๙๒๒,๕๓๒.๓๑	๒๑.๘๑
๗. รายจ่ายงบกลาง	๑๐,๙๗๓,๑๓๖.๗๖	๑๕.๑๔	๒,๔๘๖,๔๕๗.๒๐	๓.๓๗	๓,๑๖๙,๓๙๕.๙๒	๔.๖๓
รวมรายจ่ายทั้งสิ้น	๗๒,๔๗๘,๒๑๒.๓๖	๑๐๐	๗๗,๖๙๐,๑๗๖.๙๓	๑๐๐	๖๘,๔๒๓,๒๔๔.๑๖	๑๐๐

ที่มา : งานการเงินและบัญชี, กองคลัง ณ กันยายน ๒๕๕๘

๒.๒ การเมืองเทศบาลตำบลสำนักขาม

(๑) สถิติการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลตำบลสำนักขาม

(๑.๑) สถิติการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีตำบลสำนักขาม

รายละเอียด	ครั้งแรก (๕ พ.ค. ๒๕๔๙)	ครั้งที่สอง (๑๓ มิ.ย. ๒๕๕๓)	เพิ่ม/ลด (+/-)
ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง	๖,๒๑๔	๗,๖๑๗	+๑,๔๐๓
ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง	๔,๔๕๙	๕,๘๑๗	+๑,๓๕๘
ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง (ร้อยละ)	๗๑.๗๖	๗๖.๓๗	+๔.๖๑
บัตรเสีย	๒๘๑	๗๐	-๒๑๑
บัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน	๓๘	๓๘๑	+๓๔๓

(๑.๒) สถิติการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลสำนักขาม

รายละเอียด	ครั้งแรก (๕ พ.ค. ๒๕๔๙)	ครั้งที่สอง (๑๓ มิ.ย. ๒๕๕๓)	เพิ่ม/ลด (+/-)
ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง	๖,๑๑๒	๗,๕๗๕	+๑,๔๖๓
ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง	๔,๓๙๗	๕,๗๘๗	+๑๓๙๐
ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง (ร้อยละ)	๗๑.๙๔	๗๖.๔๐	+๔.๔๖
บัตรเสีย	๒๘๕	๒๕๑	-๓๔
บัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน	๓๗	๑๓๖	+๙๙

ที่มา : ข้อมูลจากงานนิติการ ณ เดือนมิถุนายน ๒๕๕๓

(๒) การแบ่งเขตเลือกตั้ง เทศบาลตำบลสำนักขามแบ่งเขตเลือกตั้งเป็น ๒ เขต ดังนี้

หมู่ที่	บ้าน	ชุมชน	เขตเลือกตั้ง
๑	สำนักขาม	๑.ชุมชนบ้านสำนักขามมิตรสัมพันธ์	๑
		๒.ชุมชนมิตรภาพสัมพันธ์	๑
		๓.ชุมชนบ้านออกสัมพันธ์	๑
๒	ด้านนอก	๑.บ้านไร่ออกรุ่งตะวัน	๑
		๒.ชุมชนรวมใจพัฒนา	๑
		๓.ชุมชนศรีวิจิตรพัฒนา	๑
		๔.ชุมชนถนนใหม่ร่วมใจพัฒนา	๑
		๕.ชุมชนคลองลาปังร่วมใจ	๑
๓	บ้านหน้าฮั่ว	๑.ชุมชนบ้านหน้าฮั่ว	๒
		๒.ชุมชนควนกุลพัฒนา	๒
หมู่ที่	บ้าน	ชุมชน	เขตเลือกตั้ง
๔	บ้านทับโกบ	๑.ชุมชนทับโกบร่วมใจพัฒนา	๒
๕	บ้านพรุเตียว	๑.ชุมชนพรุเตียวสันติ	๑
๓	บ้านหน้าฮั่ว	๑.ชุมชนบ้านหน้าฮั่ว	๒
		๒.ชุมชนควนกุลพัฒนา	๒
๔	บ้านทับโกบ	๑.ชุมชนทับโกบร่วมใจพัฒนา	๒
๕	บ้านพรุเตียว	๑.ชุมชนพรุเตียวสันติ	๑
		๒.ชุมชนบ้านพรุเตียวร่วมใจ	๑,๒
หมู่ที่	บ้าน	ชุมชน	เขตเลือกตั้ง
๖	บ้านไร่ตก	๑.ชุมชนไร่ตกแสนสุข	๒
๗	บ้านไทย-จังโหลน	๑.ชุมชนบ้านไทย-จังโหลน ๑	๒
		๒.ชุมชนบ้านไทย-จังโหลน ๒	๒
		๓.ชุมชนบ้านไทย-จังโหลน ๓	๒

๒.๓ ด้านการบริหารงานบุคคล

(๑) โครงสร้างของเทศบาลตำบลสำนักขาม

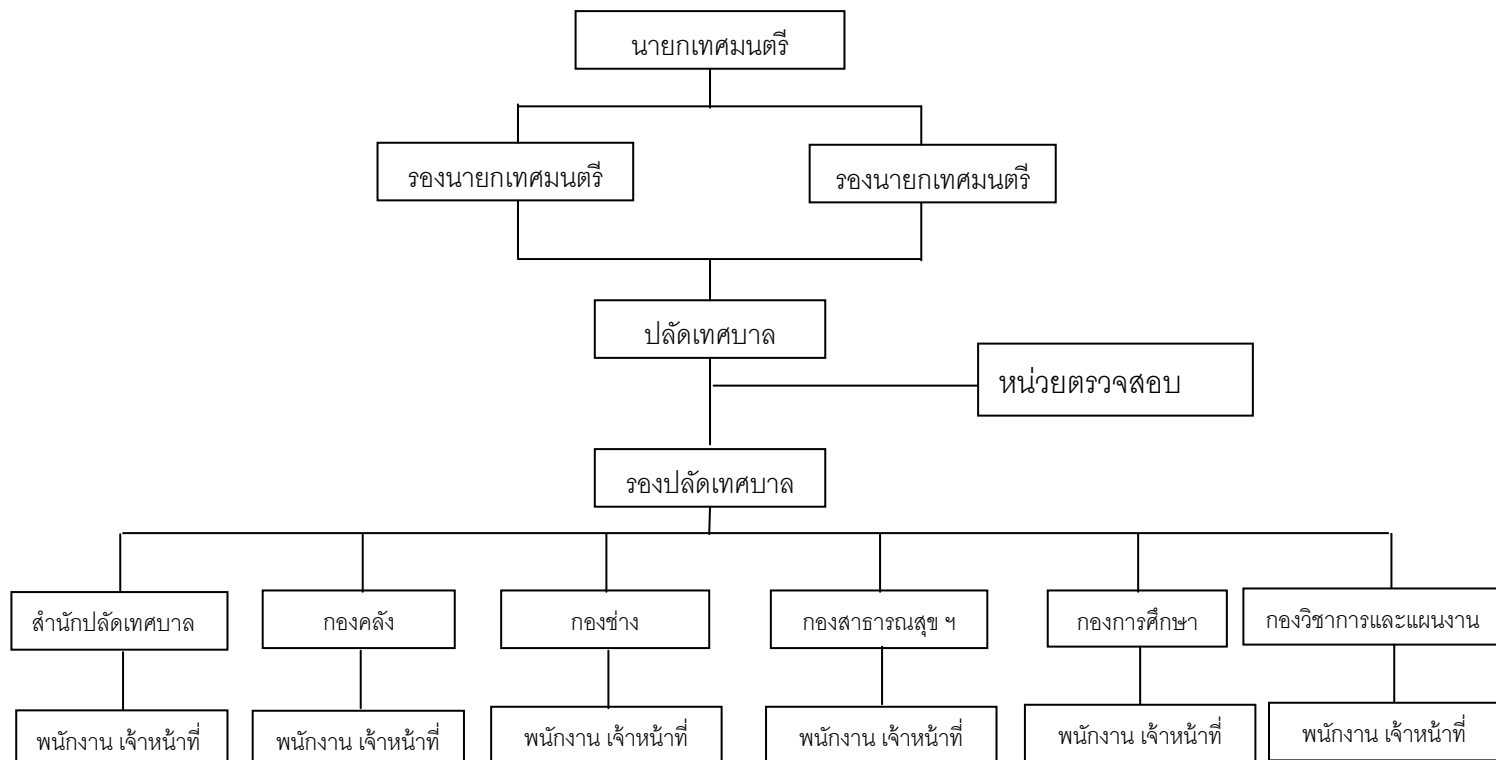
คณะผู้บริหาร ประกอบด้วย

นายกเทศมนตรี	๑	คน
รองนายกเทศมนตรี	๒	คน
เลขานุการนายกเทศมนตรี	๑	คน
ที่ปรึกษานายกเทศมนตรี	๑	คน

สภาเทศบาล ประกอบด้วย

ประธานสภาเทศบาล	๑	คน
รองประธานสภาเทศบาล	๑	คน
เลขานุการสภาเทศบาล	๑	คน
สมาชิกสภาเขต ๑	๕	คน
สมาชิกสภาเขต ๒	๖	คน

กระบวนการบริหารงานบุคคล (ตามผังแสดงสายการบังคับบัญชา)

๓ พนักงานเทศบาล ลูกจ้างประจำ พนักงานจ้าง

หน่วยงาน	พนักงานเทศบาล (คน)	ลูกจ้างประจำ (คน)	พนักงานจ้าง (คน)	รวมทั้งสิ้น
ปลัดเทศบาล	๑	-	-	๑
รองปลัดเทศบาล	๒	-	-	๒
สำนักปลัดเทศบาล	๑๐	๒	๒๔	๓๖
กองคลัง	๘	๑	๙	๑๘
กองช่าง	๖	-	๙	๑๕
กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม	๔	-	๔๖	๕๐
กองการศึกษา	๓	-	๘	๑๑
กองวิชาการและแผนงาน	๓		๔	๗
รวมทั้งสิ้น	๓๗	๓	๑๐๐	๑๔๐

ที่มา : ข้อมูลจากงานการเจ้าหน้าที่ ณ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

๒.๓ ข้อมูลด้านโครงสร้างพื้นฐาน

๑. การคมนาคมขนส่ง ได้แก่ ถนน สะพาน และไฟฟ้าแสงสว่าง ดังนี้

หมู่ที่ ๑

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๑.	ถนนสายบ้านออก	-	๕.๐๐ X ๑,๐๐๐	-	ดิน	-	/	/
๒.	ถนนสายทางเข้ามัสยิด	๖.๐๐ X ๘๒๕	๔.๕๐ X ๒๙๗	-	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๓.	ถนนสายมัสยิดเชื่อมปอเนาะ	-	๓.๐๐ X ๓๐๐	-	-	-	/	/
๔.	ถนนสายทางเข้าปอเนาะ	-	๔.๐๐ X ๔๕๐	-	ดิน	-	/	/
๕.	ถนนสายคอกแพะ	-	๑๔.๐๐ X ๘.๐๐ ๘.๐๐X๑,๓๑๔	-	ดิน	-	/	-
๖.	ถนนสายทางเข้าหมู่บ้านทวี ทรัพย์	๖.๐๐ X ๔๘๐	-	-	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๗.	ถนนสายสามกงสี	-	-	๕.๐๐ X ๒,๑๐๐	ดิน	-	/	-
๘.	ถนนสายทางช้าง	๕.๐๐ X ๘๗๐	-	-	ดิน	-	/	-
๙.	ถนนสายทางเข้าแปดร้อยไร่	๘.๐๐ X ๑,๐๐๐	-	-	ดิน	-	/	/
๑๐.	ถนนสายเชื่อมโยงเศรษฐกิจ สาย ๑	๘.๐๐ X ๖,๐๓๐	-	-	ดิน	๕	/	-
๑๑.	ถนนข้างโรงงานกิจการยาง	๘.๐๐ X ๘๐๐	-	-	ดิน	๑	/	-
๑๒.	ถนนสายปอเนาะ ซอย ๑	-	๓.๐๐ X ๘๗	-	-	-	/	-
๑๓.	ถนนสายปอเนาะ ซอย ๒	-	๓.๐๐ X ๗๔	-	-	-	/	-
๑๔.	ถนนสายแยกทางเข้ามัสยิด	-	๕.๐๐ X ๓๐	-	ค.ส.ล.	-	/	-
๑๕.	ถนนสายตรงข้ามศาลา เอนกประสงค์	-	๓.๐๐ X ๔๐	-	-	-	/	-
๑๖.	ถนนซอยมัสยิด	-	๔.๕๐X๘๐๕	-	-	-	/	/
๑๗.	ถนนซอยบ้านนันท	-	๔.๐๐ X ๑๓๐	-	-	-	/	/
๑๘.	ถนนสายบ้านโต๊ะอิหม่าม	-	๓.๐๐ X ๗๐	-	ดิน	-	/	/

หมู่ที่ ๒

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๑.	ถนนสายบ้านไร่ออก	๘.๐๐X๔,๐๐๐	-	-	ดิน	-	/	/
๒.	ถนนสายทางช้างอนามัย	-	๔.๐๐ X ๕๐๐	-	ดิน	-	/	/
๓.	ถนนสายทางเข้าบ้านนายชุม	๕.๐๐X๑,๘๐๐	-	-	ดิน	-	/	-
๔.	ถนนสายไร่ออก – ถนนใหม่	๕.๐๐ X ๗๙๑	-	-	ดิน	-	/	-
๕.	ถนนสายข้างศูนย์ ศสมช.	-	๔.๐๐ X ๑๕๐	๔.๐๐ X ๓๕๐	ดิน	-	/	-
๖.	ถนนสายไร่ออก – ลุงทั้น	-	-	๔.๐๐ X ๑,๔๐๐	-	-	/	-
๗.	ถนนสายซอยสมไทย	-	๔.๐๐ X ๑๐๐	๔.๐๐ X ๒๐๐	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๘.	ถนนสายซอยถนนใหม่	-	๘'๐๐X๐.๑๕	๕.๐๐ X ๙๐๐	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๙.	ถนนสายซอยวิลล่า ๑	๕.๐๐ X ๔๐๐	-	-	ค.ส.ล.	-	/	/
๑๐.	ถนนสายซอยวิลล่า ๒	๕.๐๐ X ๓๙๐	-	-	ค.ส.ล.	-	/	/
๑๑.	ถนนสายซอยร่วมใจพัฒนา ๑ (สองชัย๑)	-	๖.๐๐ X ๔๒๐	-	ดิน	-	/	/

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๑๒.	ถนนสายซอยร่วมใจพัฒนา ๒ (สองชั้น)	๖.๐๐ X๓๗๙	-	-	ดิน	-	/	/
๑๓.	ถนนสายซอยร่วมใจพัฒนา ๓ (หนาขั้ว)	-	๕.๐๐ X ๔๐๐	-	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๑๔.	ถนนสายซอยหัวสะพาน	-	๕.๐๐ X๑,๑๐๐	-	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๑๕.	ถนนสายรุ่งรัตน์	-	-	๖.๐๐ X ๔๘๐ (หินคลุก)	ท่อ ค.ส.ล.	-	/	/
๑๖.	ถนนสายซอยสายทอง	-	-	๕.๐๐ X ๖๐๐	ดิน	-	/	/
๑๗.	ถนนสายทางเข้าประปา	-	-	๑๐.๐๐ X๙๐๐	ดิน	-	/	/
๑๘.	ถนนสายควนนาม่วง – ริม รั้ว	-	-	๑๐.๐๐X๑,๘๐๐	ดิน	-	-	-
๑๙.	ถนนสายบ้านนายจบ – ริม รั้ว	-	-	๑๐.๐๐X๑,๐๐๐	ดิน	-	-	-
๒๐.	ถนนสายซอยโซฟา	-	๔.๐๐ X๖๐๐	-	ดิน, ค.ส.ล.	-	/	/
๒๑.	ถนนสายซอยธนพัฒน์ ๑,๒,๓ และ๔	-	๕.๐๐ X๘๙๘	๔.๐๐X๕๐๒	รางวี	-	/	/
๒๒.	ถนนสายซอยร้านเสริมสวย	-	๔.๐๐ X๒๐๐	-	ดิน	-	/	/
๒๓.	ถนนสายซอยจำลอง	-	๔.๐๐ X๔๕๐	-	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๒๔.	ถนนสายซอยรุ่งทรัพย์ ๑	๖.๐๐ X ๒๖๐	-	-	ดิน	-	/	/
๒๕.	ถนนสายซอยรุ่งทรัพย์ ๒	-	๖.๐๐X๔๖	-	ดิน	-	/	/
๒๖.	ถนนสายซอยรุ่งทรัพย์ ๓	๖.๐๐ X ๓๖๐	-	-	ดิน	-	-	-
๒๗.	ถนนซอยถนนใหม่ ซอย ๑	-	๔.๐๐X๙๔	-			/	/
๒๘.	ถนนซอยถนนใหม่ ซอย ๒	-	๔.๐๐X๑๑๐	-			/	/
๒๙.	ถนนซอยตัดรุ่งทรัพย์ ๑-๒	-	๔.๐๐X๔๔	-			/	/
๓๐.	ถนนปลายซอยรวมใจพัฒนา ๓	-	๕.๐๐X๘๘	-			/	/
๓๑.	ถนนซอยตัดซอยรุ่งรัตน์	-	๕.๐๐X๑๖๕	-			/	/
๓๒.	ถนนปลายซอยสองชัย	-	๖.๐๐X๑๖๕ ๕.๐๐X๕๐	-			/	/

หมู่ที่ ๓

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๑.	ถนนสายหน้าอ้ว – ควนขุน	๘.๐๐ X๗,๑๐๐	-	-	ดิน,ค.ส.ล.	๓	/	/
๒.	ถนนสายเชื่อมโยงเศรษฐกิจ สาย ๑	๘.๐๐X๒,๖๖๗	-	-	ดิน	๒	/	/
๓.	ถนนสายหลังโรงงานอันวาร์	-	-	๖.๐๐X๑,๕๐๐	ดิน	-	/	-
๔.	ถนนสายกรป.กลาง	๕.๐๐X๘๓๐	-	-	ดิน	-	/	-
๕.	ถนนสายทางเข้าบ้านนกดล	-	๔.๐๐X๕๐๐	-	ดิน	-	/	/

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๖.	ถนนสายควนกุน – ทับโกบ	๘.๐๐ X ๗,๒๐๐	-	-	ตาด,ดิน	๒	/	/
๗.	ถนนสายข้างศูนย์ อสม.	๖.๐๐ X๑,๘๐๐	-	-	ตาด,ดิน	-	/	/
๘.	ถนนสายเข้าบ้านจำเเนก	-	-	๕.๐๐ X ๗/๐๐	ดิน	-	/	-
๙.	ถนนสายบ้านหน้าฮั่ว บริเวณหน้าโรงเรียน บ้านหน้าฮั่ว	-	๗.๐๐X๒๖๓	-		-	/	/
๑๐.	ถนนสายบ้านน้ำโจจน์		๕.๐๐X๑๕๐		คสล.		/	/

หมู่ที่ ๔

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๑.	ถนนสายหน้าโรงเรียน ทับโกบ – ชนถนน อบจ.	๘.๐๐X๓,๘๐๐	-	-	ดิน	๒	/	/
๒.	ถนนสายเชื่อมโยงเศรษฐกิจ สาย ๔	๘.๐๐X๔,๕๓๐	-	-	ดิน	๒	/	/
๓.	ถนนสายเข้าบ้านนายอรุณ	-	-	๔.๐๐ X๒,๕๐๐ (หินคลุก)	ดิน	-	/	-
๔.	ถนนสายข้างหอนาฬิกา	๖.๐๐X๓๐๐	-	๖.๐๐X ๑,๐๐๐	ดิน	-	/	/
๕.	ถนนสายสวนมังกร	-	-	๘.๐๐ X๕,๐๐๐	ดิน	-	/	-
๖.	ถนนสายภายในหมู่บ้าน	-	-	๔.๐๐ X๒,๖๐๐	ดิน	-	/	-
๗.	ถนนสายบ้านทับโกบเชื่อม ถนนริมรั้วชายแดน			๘.๐๐X๘๕๐			/	/
๘.	บริเวณข้างหอนาฬิกา	๐.๕๐X๒๑๔	-	-	คสล.	-	/	/

หมู่ที่ ๕

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๑.	ถนนสายทางเข้าประตูเดียว	๕.๐๐ X๘๐๐	๕.๐๐ X๗๙๐	-	ดิน,ค.ส.ล.	๒	/	/
๒.	ถนนสายเชื่อมโยงเศรษฐกิจ สาย ๓	๘.๐๐ X๔,๕๘๐	-	-	ดิน	๑	/	/
๓.	ถนนสายเข้าบ้านแม่	-	๔.๐๐ X๑๑๕	๔.๐๐ X ๒๘๕	-	-	/	-
๔.	ถนนสายเข้าบ้านนายกำพล		๔.๐๐ X๒๒๐	-	ดิน	-	/	/
๕.	ถนนสายกาญจนวนิช-กุโบร์	-	๔.๐๐ X๓๐๐	-	-	-	/	-
๖.	ถนนสายบ้านนายเลื้อ	-	-	๘.๐๐ X๕,๐๐๐	ดิน	-	/	-
๗.	ถนนสายกาญจนวนิช – ทางเข้าโรงเรียนสอนศาสนา	-	๔.๐๐ X๓๕๐	-	-	-	/	/
๘.	ถนนสายสามแยกควนกุน – ริมรั้ว	-	-	๔.๐๐ X๒,๒๐๐	ดิน	-	/	-

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๙.	ถนนสายพรุเดียว – ควนกุ่ม	๘.๐๐x๓,๘๘๔	-	-	ดิน	๒	/	/
๑๐.	ถนนสายสามกงสี่		๔.๐๐x๓๐๐				/	/
๑๑.	ถนนสายพรุเดียว บริเวณ หลาหวด		๖.๐๐x๑๒			๑	/	/

หมู่ที่ ๖

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๑.	ถนนสายไร่ตง – ริมรั้ว	๘.๐๐x๖,๓๕๐	-	-	ดิน,ค.ส.ล.	๑	/	/
๒.	ถนนสายประชาอุทิศ ๑	๕.๐๐x ๒,๕๐๐	-	-	ดิน	-	/	-
๓.	ถนนสายศาลาตำรวจ-ริมรั้ว	๔.๐๐x๙๐๐	-	-	ดิน	-	/	/
๔.	ถนนสายไร่ตง – พรุเดียว	๖.๐๐x๓,๐๘๐	-	-	ดิน	-	/	/
๕.	ถนนสายศาลาตำรวจ –พรุ พานช้าง	-	๕.๐๐x๖๒๕	-	ดิน	-	/	/
๖.	ถนนสายสามแยกนางสุพิน – บ้านนายปรีชา ธรรมมาโร	-	-	๔.๐๐x๒,๐๐๐	ดิน	-	/	-
๗.	ถนนสายพรุพานช้าง	-	๕.๐๐x๒๕๐	-		-	/	/

หมู่ที่ ๗

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๑.	ถนนสายซอยไทย – จัง โหล่น ๑,๓,๕,๗,๙,๑๑,๑๓ และ ซอยตัดเชื่อม	๘.๐๐x๑,๖๐๐	๘.๐๐x๕๐๐	-	คสล.	-	/	/
๒.	ถนนสายซอยไทย – จัง โหล่น ๒,๔,๖,๘,๑๐,๑๒,๑๔,๑๖,๑ ๘,๒๒,๒๔, ๒๖,๒๘.๓๐,๓๒ และ ซอยตัดเชื่อม	๘.๐๐x๑,๘๒๐	๘.๐๐x๓,๑๕๐	-	คสล.	-	/	/
๓.	ถนนสายเลียบชายแดน – หัวควน	๖.๐๐x๙,๖๐๐	-	-	ดิน	๓	/	/
๔.	ถนนสายเลียบชายแดน – ป่าดงฯ	๖ . ๐ ๐ X ๑๗,๐๐๐	-	-	ดิน	๓	/	/
๕.	ถนนสายกาญจนวนิช – ชายแดนมาเลเซีย	๒ ๒ . ๐ ๐ x ๙,๓๐๐	-	-	ดิน,ค.ส.ล.	๓	/	/
๖.	ถนนสายเข้าบ้านนายพยงค์ พรหมฤทธิ์	-	๕.๐๐ X๑๑๐	-	ดิน	-	/	/
๗.	ถนนสายข้างศาลเจ้า	-	๕.๐๐x๑๑๐	-	คสล.	-	/	/
๘.	ถนนสายซอยปูน้ำ-หน้า มัสยิด	๖.๐๐ x ๒๒๐	-	-	ค.ส.ล.	-	/	/

หมู่ที่ ๗ (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อถนน	ลาดยาง กว้างxยาว	คสล. กว้างxยาว	ลูกรัง กว้างxยาว	ทางระบาย น้ำ	สะพาน	ขยาย เขต ไฟฟ้า	ไฟแสง สว่าง
๙.	ถนนสายบุหน้า – ๙๐ ไร่	๖.๐๐ X๕๘๐	-	-	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๑๐.	ถนนสายชุมชนมัสยิด	๖.๐๐ X๗๙๑	-	-	ค.ส.ล.	-	/	/
๑๑.	ถนนสายซอยรัตนากร ๑,๒	๑๐.๐๐ X ๖๕๐	-	-	คสล.	-	/	/
๑๒.	ถนนสายซอยบังอี	-	๔.๐๐X๑๘๐	-	ดิน	-	/	/
๑๓.	ถนนสายซอยกาญจนรุจิ	๑๒.๐๐X๑,๖๕๐	-	-	คสล.	-	/	/
๑๔.	ถนนสายบุหน้า ซอย ๑	-	๕.๐๐ X๔๑	-	ค.ส.ล.	-	/	/
๑๕.	ถนนสายบุหน้า ซอย ๒	-	๔.๕๐ X๕๐	-	ดิน	-	/	/
๑๖.	ถนนสายบุหน้า ซอย ๓	-	๔.๕๐ X๖๕	-	ดิน	-	/	/
๑๗.	ถนนสายบุหน้า ซอย ๔	-	๔.๐๐ X๕๓	-	รางวี	-	/	/
๑๘.	ถนนสายซอยณัฐพงศ์ ๑	-	๔.๐๐X ๙๐	-	ค.ส.ล.	-	/	/
๑๙.	ถนนสายซอยณัฐพงศ์ ๒	-	๔.๐๐X๑๑๐	-	ดิน	-	/	-
๒๐.	ถนนสายซอยหลังบุเต๊ะ	-	๔.๐๐X๑๖๐	-	ดิน,ค.ส.ล.	-	/	/
๒๑.	ถนนสายซอยรอมเหมมัน	-	๔.๐๐X๕๗๐	-	ดิน	-	/	/
๒๒.	ถนนสายซอยไทย-จังโหลน ๑๔ – ริมรั้วชายแดน	-	๕.๐๐X๗๓๕	-	ดิน	-	/	/
๒๓.	ถนนซอยเมอร์ลิน ๒		๕.๐๐X๓๐				/	/
๒๔.	สะพานสายกานู		๖.๐๐X๑๒			/	/	/
๒๕.	ถนนปลายซอยไทย-จังโหลน ๑๔		๕.๕๐X๕๒		ค.ส.ล.		/	/
๒๖.	ถนนซอยบ้านกียา	-	๕.๐๐X๒๕๐	-		-	/	/
๒๗.	ถนนซอยไทย-จังโหลน๑	-	๖.๐๐X๕๗	-		-	/	/

ที่มา : ข้อมูลจากกองช่าง ณ เดือนมีนาคม ๒๕๕๙

ส่วนที่ ๒

สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นตามแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐)

๑. สรุปผลการดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ และการเบิกจ่ายงบประมาณ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๐

๑.๑ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๗

๑.๑.๑ ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนา ประจำปี ๒๕๕๗

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	โครงการที่เสร็จ		โครงการที่อยู่ระหว่างดำเนินการ		โครงการที่ยังไม่ได้ดำเนินการ		โครงการที่มีการยกเลิก		โครงการที่มีการเพิ่มเติม		โครงการทั้งหมด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑. ด้านอาชีพ เศรษฐกิจและการท่องเที่ยว	๓	๗๕.๐๐	-	-	๑	๒๕.๐๐	-	-	-	-	๔	๑๐๐
๒. ด้านสังคมและคุณภาพชีวิต	๓๘	๖๐.๓๒	๑	๑.๕๙	๒๔	๓๘.๑๐	-	-	-	-	๖๓	๑๐๐
๓. ด้านสาธารณสุขและสาธารณสุขการ	๓๐	๘๘.๒๔	-	-	๔	๑๑.๗๖	-	-	-	-	๓๔	๑๐๐
๔. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑	๒๐.๐๐	-	-	๔	๘๐.๐๐	-	-	-	-	๕	๑๐๐
๕. ด้านการบริหารและการปกครอง	๘	๓๘.๑๐	-	-	๑๓	๖๑.๙๐	-	-	-	-	๒๑	๑๐๐
รวมทั้งสิ้น	๘๐	๖๒.๙๙	๑	๐.๗๙	๔๖	๓๖.๒๒	-	-	-	-	๑๒๗	๑๐๐

๑.๑.๒ การเบิกจ่ายงบประมาณ ประจำปี ๒๕๕๗

ยุทธศาสตร์	การพัฒนา	งบปกติ		เงินสะสม		เงินอุดหนุนเฉพาะกิจ		งบ สปสช.		เบิกจ่ายจริงทั้งหมด	
		จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ
๑. ด้านอาชีพ เศรษฐกิจและการท่องเที่ยว		๕๘๙,๐๐๓	๑๐๐.๐๐	-	-	-	-	-	-	๕๘๙,๐๐๓	๑๐๐
๒. ด้านสังคมและคุณภาพชีวิต		๑๔,๔๒๙,๖๓๖	๙๗.๙๖	-	-	-	-	๓๐๐,๐๐๐	๒.๐๔	๑๔,๗๒๙,๖๓๖	๑๐๐
๓. ด้านสาธารณสุขโรคและสาธารณสุขการ		๓๓,๔๔๑,๑๗๑	๑๐๐.๐๐	-	-	-	-	-	-	๓๓,๔๔๑,๑๗๑	๑๐๐
๔. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม		๓๐,๐๐๐	๑๐๐.๐๐	-	-	-	-	-	-	๓๐,๐๐๐	๑๐๐
๕. ด้านการบริหารและการปกครอง		๓,๓๕๕,๐๓๒	๑๐๐.๐๐	-	-	-	-	-	-	๓,๓๕๕,๐๓๒	๑๐๐
รวมทั้งสิ้น		๕๑,๘๔๔,๘๔๒	๙๙.๔๒	-	-	-	-	๓๐๐,๐๐๐	๐.๕๘	๕๒,๑๔๔,๘๔๒	๑๐๐

ปีงบประมาณ ๒๕๕๗ มีการเบิกจ่ายจริงทั้งหมด ๕๒,๑๔๔,๘๔๒ บาท แบ่งได้ดังนี้

- งบปกติ ๕๑,๘๔๔,๘๔๒ บาท
- งบ สปสช. ๓๐๐,๐๐๐ บาท

๑.๒ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๘

๑.๒.๑ ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนา ประจำปี ๒๕๕๘

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	โครงการที่เสร็จ		โครงการที่อยู่ระหว่างดำเนินการ		โครงการที่ยังไม่ได้ดำเนินการ		โครงการที่มีการยกเลิก		โครงการที่มีการเพิ่มเติม		โครงการทั้งหมด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑. ด้านอาชีพ เศรษฐกิจและการท่องเที่ยว	๔	๓๐.๗๗	-	-	๙	๖๙.๒๓	-	-	-	-	๑๓	๑๐๐
๒. ด้านสังคมและคุณภาพชีวิต	๓๘	๕๓.๕๒	-	-	๓๓	๕๖.๔๘	-	-	-	-	๗๑	๑๐๐
๓. ด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ	๑๑	๑๘.๙๗	-	-	๔๗	๘๑.๐๓	-	-	-	-	๕๘	๑๐๐
๔. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑	๑๑.๑๑	-	-	๘	๘๘.๘๙	-	-	-	-	๙	๑๐๐
๕. ด้านการบริหารและการปกครอง	๔๐	๖๑.๕๔	-	-	๒๕	๓๘.๔๖	-	-	-	-	๖๕	๑๐๐
รวมทั้งสิ้น	๙๔	๔๓.๕๒	-	-	๑๒๒	๕๖.๔๘	-	-	-	-	๒๑๖	๑๐๐

๑.๒.๒ การเบิกจ่ายงบประมาณ ประจำปี ๒๕๕๘

ยุทธศาสตร์ การพัฒนา	งบปกติ		เงินสะสม		เงินอุดหนุน		งบ สปสช.		เบิกจ่ายจริงทั้งหมด	
	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ
๑. ด้านอาชีพ เศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว	๗๗๑,๖๑๒	๑๐๐	-	-	-	-	-	-	๗๗๑,๖๑๒	๑๐๐
๒. ด้านสังคมและ คุณภาพชีวิต	๔,๕๒๘,๖๖๔.๓๕	๒๓.๖๓	-	-	๑๔,๐๑๒,๓๗๑.๗๒	๗๓.๑๑	๖๒๔,๖๘๐	๓.๒๖	๑๙,๑๖๕,๖๔๖.๐๗	๑๐๐
๓. ด้านสาธารณสุข และสาธารณสุขการ	๑๓,๑๑๕,๗๘๙.๑๑	๗๕.๗๕	๔,๑๙๘,๔๐๐	๒๔.๒๕	-	-	-	-	๑๗,๓๑๔,๑๘๙.๑๑	๑๐๐
๔. ด้าน ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	๙๙,๐๐๐	๑๐๐	-	-	-	-	-	-	๙๙,๐๐๐	๑๐๐
๕. ด้านการบริหารและ การปกครอง	๑,๙๕๘,๐๘๕	๑๐๐	-	-	-	-	-	-	๑,๙๕๘,๐๘๕	๑๐๐
รวมทั้งสิ้น	๒๐,๔๗๓,๑๕๐.๔๖	๕๒.๐๘	๔,๑๙๘,๔๐๐	๑๐.๖๘	๑๔,๐๑๒,๓๗๑.๗๒	๓๕.๖๕	๖๒๔,๖๘๐	๑.๕๙	๓๙,๓๐๘,๖๐๒.๑๘	๑๐๐

ปีงบประมาณ ๒๕๕๘ มีการเบิกจ่ายจริงทั้งหมด ๓๙,๓๐๘,๖๐๒.๑๘ บาท แบ่งได้ดังนี้

- งบปกติ ๒๐,๔๗๓,๑๕๐.๔๖ บาท
- เงินสะสม ๔,๑๙๘,๔๐๐ บาท
- เงินอุดหนุนเฉพาะกิจ ๑๔,๐๑๒,๓๗๑.๗๒ บาท
- งบ สปสช. ๖๒๔,๖๘๐ บาท

๑.๓ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๙

๑.๓.๑ ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนา ประจำปี ๒๕๕๙

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	โครงการที่ แล้วเสร็จ		โครงการที่อยู่ ระหว่างดำเนินการ		โครงการที่ยังไม่ได้ ดำเนินการ		โครงการที่มีการ ยกเลิก		โครงการที่มีการ เพิ่มเติม		โครงการทั้งหมด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑. ด้านอาชีพ เศรษฐกิจและการ ท่องเที่ยว	๕	๔๕.๔๕	-	-	๖	๕๔.๕๕	-	-	-	-	๑๑	๑๐๐.๐๐
๒. ด้านสังคมและคุณภาพชีวิต	๔๓	๕๖.๕๘	-	-	๓๓	๔๓.๔๒	-	-	-	-	๗๖	๑๐๐.๐๐
๓. ด้านสาธารณสุขปโภคและ สาธารณูปการ	๒๑	๕๕.๒๖	๑	๒.๖๓	๑๖	๔๒.๑๑	-	-	-	-	๓๘	๑๐๐.๐๐
๔. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	๒	๒๘.๕๗	-	-	๕	๗๑.๔๓	-	-	-	-	๗	๑๐๐.๐๐
๕. ด้านการบริหารและการปกครอง	๔๐	๖๕.๕๗	-	-	๒๑	๓๔.๔๓	-	-	-	-	๖๑	๑๐๐.๐๐
รวมทั้งสิ้น	๑๑๑	๕๗.๕๑	๑	๐.๕๒	๘๑	๔๑.๙๗	-	-	-	-	๑๙๓	๑๐๐.๐๐

๑.๓.๒ การเบิกจ่ายงบประมาณ ประจำปี ๒๕๕๙

ยุทธศาสตร์การ พัฒนา	งบปกติ		เงินสะสม		เงินทุนสำรองเงินสะสม		เงินอุดหนุน		งบ สปสช.		เบิกจ่ายจริงทั้งหมด	
	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ
๑. ด้านอาชีพ เศรษฐกิจ และ การท่องเที่ยว	๓๔๓,๓๙๓	๑๐๐	-	-	-	-	-	-	-	-	๓๔๓,๓๙๓	๐.๗๔
๒. ด้านสังคมและ คุณภาพชีวิต	๔,๕๙๓,๗๕๖.๒๗	๒๖.๖๐	-	-	-	-	๑๒,๖๗๘,๐๘๘.๕๐	๗๓.๔๐	-	-	๑๗,๒๗๑,๘๔๔.๗๗	๓๗.๑๐
๓. ด้าน สาธารณสุข และสาธารณสุขการ	๑๑,๓๙๘,๒๒๖.๖๙	๔๘.๗๔	๕,๒๐๐,๐๐๐	๒๒.๒๓	๑,๕๘๓,๐๐๐	๖.๗๗	๕,๒๐๕,๗๐๐	๒๒.๒๖	-	-	๒๓,๓๘๖,๙๒๖.๖๙	๕๐.๒๔
๔. ด้าน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม	๖๐,๓๐๐	๑๐๐	-	-	-	-	-	-	-	-	๖๐,๓๐๐	๐.๑๓
๕. ด้านการ บริหารและการ ปกครอง	๕,๔๘๖,๓๓๐	๑๐๐	-	-	-	-	-	-	-	-	๕,๔๘๖,๓๓๐	๑๑.๗๙
รวมทั้งสิ้น	๒๑,๘๘๒,๐๐๕.๙๖	๔๗.๐๑	๕,๒๐๐,๐๐๐	๑๑.๑๗	๑,๕๘๓,๐๐๐	๓.๔๐	๑๗,๘๘๓,๗๘๘.๕๐	๓๘.๔๒	-	-	๔๖,๕๔๘,๗๙๔.๔๖	๑๐๐

ปีงบประมาณ ๒๕๕๙ มีการเบิกจ่ายจริงทั้งหมด ๔๖,๕๔๘,๗๙๔.๔๖ บาท แบ่งได้ดังนี้

- งบปกติ ๒๑,๘๘๒,๐๐๕.๙๖ บาท คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๐๑ ของจำนวนที่เบิกจ่ายจริงทั้งหมด
- เงินสะสม ๕,๒๐๐,๐๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๗ ของจำนวนที่เบิกจ่ายจริงทั้งหมด
- เงินทุนสำรองเงินสะสม ๑,๕๘๓,๐๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๓.๔๐ ของจำนวนที่เบิกจ่ายจริงทั้งหมด
- เงินอุดหนุนเฉพาะกิจ ๑๗,๘๘๓,๗๘๘.๕๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๔๒ ของจำนวนที่เบิกจ่ายจริงทั้งหมด

๒. ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๐

๒.๑ การแก้ไขปัญหาเร่งด่วนให้กับประชาชน

เทศบาลตำบลสำนักขาม ได้พยายามสร้างความรู้ความเข้าใจในการที่จะส่งเสริมและบูรณาการความร่วมมือกับส่วนราชการต่างๆ ในการจัดบริหารสาธารณะร่วมกัน โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอสะเดา เพื่อแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน โดยบูรณาการร่วมกันไม่ว่าจะเป็นในเรื่องงบประมาณ เทคนิควิชาการ วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ และเครื่องจักรกลต่างๆ ซึ่งจากผลการดำเนินงานสามารถช่วยเหลือประชาชนในพื้นที่ได้อย่างรวดเร็ว และทั่วถึง เป็นไปตามความต้องการมากยิ่งขึ้น

๒.๒ การบรรเทาสาธารณภัย

เมื่อเกิดภัยต่างๆ เทศบาลตำบลสำนักขาม ได้ดำเนินการช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านภัยแล้ง ปัญหาน้ำท่วม ภัยวาตภัยต่างๆ โดยได้รับเข้าช่วยเหลือประชาชนที่ประสบภัย เช่น จัดหาน้ำสำหรับอุปโภค-บริโภค ให้กับประชาชนที่ประสบภัยแล้ง เป็นต้น

๒.๓ การพัฒนาด้านอาชีพ เศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

เทศบาลตำบลสำนักขาม ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการดำรงชีวิตของประชาชนให้เป็นไปตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้มีความเป็นอยู่ที่ดี มีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต จึงได้จัดให้มีโครงการ/กิจกรรมต่างๆ ที่เป็นการสนับสนุน ส่งเสริม ทำให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจในการประกอบอาชีพ ทั้งนี้ เทศบาลตำบลสำนักขาม ยังมีโครงการพัฒนาต่างๆ ที่เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ และเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนในพื้นที่ควบคู่กันไป เช่น โครงการ Sadao border bikeweeks การจัดประเพณีสงกรานต์ เป็นต้น

๒.๔ การพัฒนาด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

การดำเนินการจัดการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ เทศบาลตำบลสำนักขาม จึงได้ร่วมมือกับหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน แบะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ โดยมีการดำเนินการจัดอบรมเพื่อให้ความรู้ในด้านสาธารณสุขมูลฐานชุมชน จัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพให้แก่ผู้สูงอายุ จัดซื้อวัสดุวิทยาศาสตร์และการแพทย์ ป้องกันโรค จัดกิจกรรมป้องกันและลดอุบัติเหตุ เป็นต้น จกผลการดำเนินการดังกล่าว ทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีการรู้เท่าทันในการดำรงชีวิตประจำวัน ไม่ว่าในเรื่องของการป้องกันโรคภัยไข้เจ็บ และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๒.๕ การพัฒนาด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

เทศบาลตำบลสำนักขาม ได้ดำเนินการโครงการพัฒนาต่างๆ ในด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ โดยได้ดำเนินการก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซม ต่อเติม บุกเบิกถนน สะพาน การขุดลอกคูคลอง การติดตั้งและขยายไฟฟ้าสาธารณะ การติดตั้งและขยายระบบประปา ฯลฯ โดยมีเป้าหมายเพื่อแก้ไขปัญหาให้แก่ประชาชนในพื้นที่และเพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองในอนาคต

๒.๖ การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ในปัจจุบันปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่มีความสำคัญที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตมนุษย์ หากไม่มีการดูแลรักษา มนุษย์อาจดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ เทศบาลตำบลสำนักขาม ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในปัญหาด้านนี้ จึงได้ดำเนินการโครงการที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม อาทิเช่น การจัดกิจกรรมสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จัดกิจกรรมรณรงค์ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการรักษาความสะอาด กิจกรรมการปลูกหญ้าแฝก จากการดำเนินการกิจกรรมต่างๆ ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับการดูแล อนุรักษ์ พื้นฟูมากยิ่งขึ้น

๒.๗ การพัฒนาด้านการบริหารจัดการ

การบริหารจัดการ เป็นกระบวนการสำคัญที่ผลักดันให้การบริหารงานด้านต่างๆ ประสบผลสำเร็จได้ ดังนั้น เพื่อให้การบริหารจัดการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพประสิทธิผล เทศบาลตำบลสำนักขาม ได้มีการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจในสิทธิเสรีภาพหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นแบบบูรณาการ การติดตามและประเมินผลการพัฒนา การสนับสนุนและพัฒนาปรับปรุงเครื่องมือเครื่องใช้ สถานที่ปฏิบัติงานและปรับปรุงประสิทธิภาพการให้บริการประชาชน พัฒนาประสิทธิภาพบุคลากร อาทิเช่น การจัดกิจกรรมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน อุดหนุนงบประมาณให้กับสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสงขลา ในการปรับปรุงข้อมูลและเผยแพร่ข้อมูลแก่ประชาชนและองค์กรต่างๆ ทางเว็บไซต์ การจัดฝึกอบรม สัมมนาและทัศนศึกษาดูงานให้แก่คณะผู้บริหาร สมาชิกสภาเทศบาลฯ ข้าราชการ พนักงานจ้าง และลูกจ้างของเทศบาลตำบลสำนักขาม จากผลการดำเนินงานโครงการ/กิจกรรมต่างๆ ดังกล่าว ทำให้ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลสำนักขาม มีความรู้ความเข้าใจในสิทธิและหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และเข้าร่วมกิจกรรมในการแสดงความคิดเห็น ปัญหาและความต้องการในการจัดทำแผนพัฒนาของเทศบาลตำบลสำนักขามมากขึ้น และบุคลากรของเทศบาลตำบลสำนักขามได้รับการพัฒนาตามตำแหน่งหน้าที่ ทำให้แก้ปัญหาของประชาชนและบุคลากรได้อย่างทั่วถึงและตรงประเด็นเพิ่มขึ้น

๓. สรุปปัญหาอุปสรรคการดำเนินงานที่ผ่านมาและแนวทางแก้ไข ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗

ปัญหา

- ๑) เจ้าหน้าที่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของระเบียบ กฎหมาย เท่าที่ควร
- ๒) เครื่องมือ เครื่องใช้ เทคโนโลยีในการทำงานมีไม่เพียงพอและไม่ทันสมัย
- ๓) ชุมชนในเขตเทศบาลมีปัญหาที่จะต้องแก้ไขอยู่เป็นจำนวนมาก
- ๔) ประชาชนมีความต้องการซึ่งความต้องการดังกล่าวมีเป็นจำนวนมาก
- ๕) ประชาชนยังไม่เข้าใจขอบเขตอำนาจหน้าที่ของเทศบาลที่จะสามารถดำเนินการได้

อุปสรรค

- ๑) การขาดความรู้เรื่องระเบียบ กฎหมาย อีกทั้ง เครื่องมือ เครื่องใช้ เทคโนโลยีในการทำงานมีไม่เพียงพอและไม่ทันสมัย ทำให้เกิดอุปสรรคในการดำเนินงานเป็นอย่างยิ่ง
- ๒) เทศบาลมีงบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานแก้ไขปัญหาของประชาชน
- ๓) เทศบาลสามารถดำเนินการได้เฉพาะตามอำนาจหน้าที่

➤ แนวทางการแก้ไข

(๑) การดำเนินงานของเทศบาล

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาสามปีควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาสามปีและให้มีความสอดคล้องกัน
- ๒) การดำเนินงานของเทศบาลควรจะเป็นไปตามแผนพัฒนาสามปี กล่าวคือควรพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่บรรจุในแผนพัฒนาสามปีมาพิจารณาดำเนินการ
- ๓) ไม่ควรบรรจุโครงการ/กิจกรรม ที่ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ ในแผนพัฒนาสามปี
- ๔) ควรพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น

๕) ควรพิจารณาดำเนินงานโครงการ/กิจกรรมที่ประชาชนได้รับความเดือดร้อนมากที่สุด เช่น การแก้ไขปัญหาเรื่องน้ำประปา

(๒) การบริการประชาชน

- ๑) ควรจัดให้มีสถานที่ในการให้บริการประชาชนอย่างพอเพียง เช่น มีจุดบริการและเก้าอี้เพียงพอ สะดวก สะอาด และมีเจ้าหน้าที่คอยให้คำแนะนำที่ดี
- ๒) ควรพิจารณาจัดบริการประชาชนในเชิงรุกมากขึ้น เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวก รวดเร็วและถูกต้อง ในการบริการของเทศบาล
- ๓) เจ้าหน้าที่เทศบาลควรยิ้มแย้ม แจ่มใส และพูดจาสุภาพต่อประชาชน
- ๔) ควรสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเทศบาลกับประชาชน เพื่อให้เกิดความเข้าใจ
- ๕) ควรสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้เกิดขึ้นกับเทศบาล

➤ ปิงปมประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

ปัญหา

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาสามปีของเทศบาลยังมีบางโครงการ/กิจกรรมที่ไม่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา คือ ไม่มีในแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา
- ๒) เทศบาลไม่สามารถบรรจุโครงการ/กิจกรรมในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายได้ครบทุกโครงการ/กิจกรรมและครอบคลุมทุกยุทธศาสตร์การพัฒนา
- ๓) เทศบาลไม่สามารถดำเนินการได้ครบทุกโครงการ/กิจกรรมที่ตั้งไว้ในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่าย

อุปสรรค

- ๑) เทศบาลตำบลสำนักขามมีงบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานแก้ไขปัญหาและความต้องการของประชาชนในชุมชนได้ทั้งหมด
- ๒) เทศบาลตั้งงบประมาณในการดำเนินการตามภารกิจแต่ละด้านบางรายการยังไม่เพียงพอ และบางรายการมากเกินไป ทำให้ต้องโอนเพิ่ม โอนลด และตั้งจ่ายรายการใหม่

➤ แนวทางการแก้ไข

(๑) การดำเนินงานของเทศบาล

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาสามปีควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์พัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาสามปีและให้มีความสอดคล้องกัน
- ๒) การจัดทำแผนพัฒนาสามปีควรพิจารณาประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาสามปี
- ๓) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น
- ๔) เทศบาลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่
- ๕) ควรพิจารณาดำเนินงานโครงการ/กิจกรรมที่ประชาชนได้รับความเดือดร้อนมากที่สุด เช่น การแก้ไขปัญหาเรื่องน้ำประปา การขาดแคลนน้ำในการอุปโภค-บริโภค และปัญหาภาวะภัยที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุกปี

(๒) การบริการประชาชน

- ๑) ควรจัดให้มีสถานที่ในการให้บริการประชาชนอย่างพอเพียง เช่น มีจุดบริการและเก้าอี้เพียงพอ สะดวก สะอาด และมีเจ้าหน้าที่คอยให้คำแนะนำที่ดี
- ๒) ควรพิจารณาจัดบริการประชาชนในเชิงรุกมากขึ้น เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวกรวดเร็วและถูกต้อง ในการบริการของเทศบาล
- ๓) เจ้าหน้าที่เทศบาลควรยิ้มแย้ม แจ่มใส และพูดจาสุภาพต่อประชาชน
- ๔) ควรสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเทศบาลกับประชาชน เพื่อให้เกิดความเข้าใจ
- ๕) ควรสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้เกิดขึ้นกับเทศบาล

➤ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

ปัญหา

- ๑) เทศบาลตำบลสำนักขามได้รับการจัดสรรงบประมาณรายรับบางประเภทและเงินอุดหนุนทั่วไปจากรัฐบาลน้อยกว่าปีที่ผ่านมา ซึ่งไม่ได้รับตามที่ตั้งประมาณการรายรับไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปี ทำให้ไม่สามารถดำเนินการโครงการได้ทั้งหมด
- ๒) เครื่องมือ เครื่องใช้ เทคโนโลยีในการทำงานยังมีไม่เพียงพอต่อการดำเนินการ
- ๓) ชุมชนในเขตเทศบาลมีปัญหาที่จะต้องแก้ไขอยู่เป็นจำนวนมาก
- ๔) ประชาชนมีความต้องการซึ่งความต้องการดังกล่าวมีเป็นจำนวนมาก

อุปสรรค

- ๑) อำนาจหน้าที่มีข้อจำกัดทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้

➤ แนวทางการแก้ไข

(๑) การดำเนินงานของเทศบาล

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาสามปีควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาสามปีและให้มีความสอดคล้องกัน
- ๒) การจัดทำแผนพัฒนาสามปีควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาสามปี
- ๓) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น
- ๔) เทศบาลควรพิจารณาดังงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่

(๒) การบริการประชาชน

- ๑) ควรปรับปรุงระบบท่อระบายน้ำ แก้ไขปัญหาขยะไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็น
- ๒) ควรปรับสถานที่ในการให้บริการประชาชนอย่างพอเพียง เช่น มีจุดบริการและเก้าอี้เพียงพอ สะดวก สะอาด และมีเจ้าหน้าที่คอยให้คำแนะนำที่ดี
- ๓) ควรพิจารณาจัดบริการประชาชนในเชิงรุกมากขึ้น เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวกรวดเร็วและถูกต้อง ในการบริการของเทศบาล

ส่วนที่ ๓

ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี

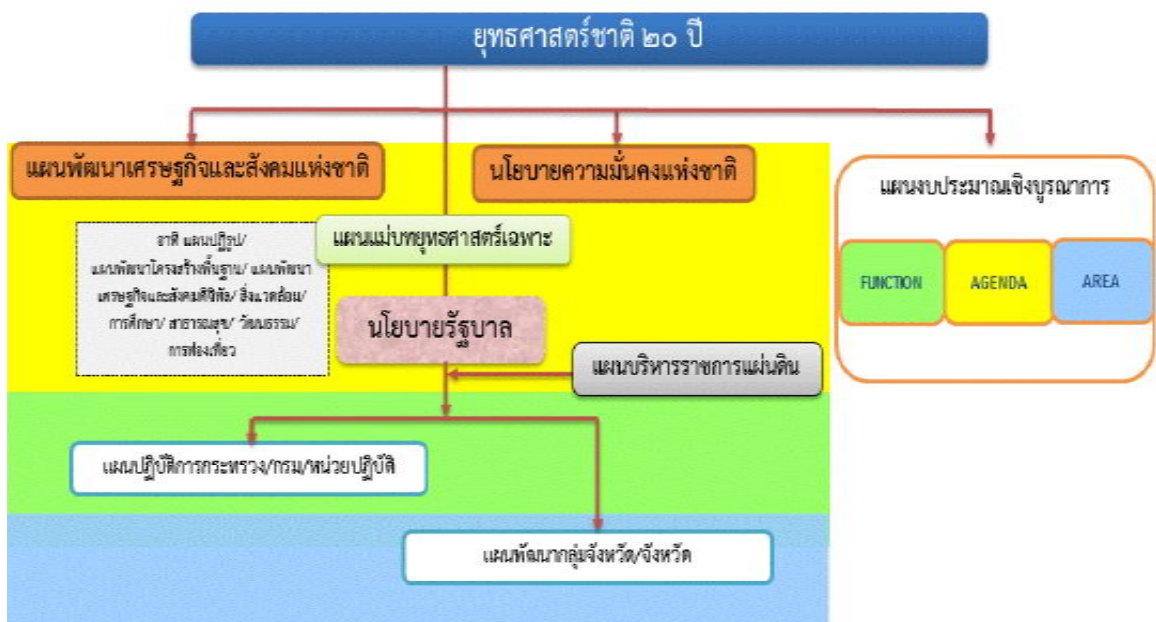
การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์กับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยมุ่งเน้นเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ของประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการการเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ โดยร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙) สรุปย่อได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์ชาติ : กรอบการพัฒนาระยะยาว

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์
“ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”
 นำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุข
 และตอบสนองต่อการบรรลุ
 ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิต
 สร้างรายได้ระดับสูงเป็นประเทศพัฒนาแล้ว และสร้าง
 ความสุขของคนไทย สังคมมีความมั่นคง เสมอภาคและ
 เป็นธรรม ประเทศสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ

ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ชาติกับแผนในระดับต่างๆ

๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และให้เสนอร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป) คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศเพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาพัฒนาปฏิรูปแห่งชาติ และความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ

ในการดำเนินการขั้นต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะนำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและจะได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบกรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางในการบริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขาในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

๒. สารสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองของประเทศไทยแต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก็มีปัจจัยเสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้น กระแสทุนนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาคเกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นตามลำดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงมีปัญหาคอขวดความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ระหว่างภาคการเกษตรกับภาคอุตสาหกรรมและระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้น และปัญหาคอขวดกระจุกตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาค

ชนบทรวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีในวงแคบกว่า ในขณะที่การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและบริการเองก็นับว่ายังอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลางๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศ ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้วัตถุดิบและแรงงานเข้มข้นในการเป็นจุดแข็งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโตนอกจากนั้น ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและแรงขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาทิ การก่อการร้าย โรคระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติ และการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่างๆ ขณะที่การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้วเป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทางธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

นอกจากนั้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๑ กระแสโลกาภิวัตน์ได้ทำให้ภูมิทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของโลกเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจสังคมอุตสาหกรรมมุ่งสู่เศรษฐกิจสังคมดิจิทัล ในขณะที่โอกาสทางเศรษฐกิจขยายเพิ่มขึ้น แต่ช่องว่างทางสังคมก็ยิ่งกว้างขึ้นรวมถึงช่องว่างทางดิจิทัล (digital divide) ถ้าหากไม่สามารถลดลงก็จะยิ่งทำให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมมีความแตกต่างมากขึ้น ประกอบกับในอนาคตร้อยปีข้างหน้าสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในทุกมิติ เงื่อนไขภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้มข้นขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความเสี่ยงและท้าทายต่อการปรับตัวมากขึ้นจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้และเทคโนโลยี และสินค้าและบริการ ขณะเดียวกันการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนำไปสู่ความเชื่อมโยงทุกระบบในขณะที่ศูนย์รวมอำนาจทางเศรษฐกิจโลกเคลื่อนย้ายมาสู่เอเชียภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกซึ่งในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าจะยังคงได้รับผลกระทบจากปัจจัยสำคัญหลายประการทั้งปัญหาต่อเนื่องจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโลกในช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ และวิกฤติการณ์ในกลุ่มประเทศยูโรโซนที่ทำให้ระดับหนี้สาธารณะในประเทศต่างๆ เพิ่มขึ้นและกลายเป็นความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลัง ขณะที่จะมีผลพวงต่อเนื่องจากการดำเนินมาตรการขยายปริมาณเงินขนาดใหญ่ในสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความเสี่ยงให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัวเต็มที่ รวมทั้งอาจมีความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ นอกจากนั้นการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าสู่จุดอิ่มตัวมากขึ้น ขณะที่การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพการผลิตของโลกเพิ่มขึ้นขนานใหญ่และเป็นวงกว้าง เช่นที่เคยเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมยังไม่มีแนวโน้มการก่อตัวที่ชัดเจน แต่ก็มีแนวโน้มของการพัฒนาเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ๆ ที่จะเปิดโอกาสสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว เศรษฐกิจโลกในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ ในช่วง ๕ ปีก่อนวิกฤติเศรษฐกิจโลก (๒๕๔๖ - ๒๕๕๐) สถานการณ์ที่ตลาดโลกขยายตัวช้า แต่ประเทศต่างๆ ขยายกำลังการผลิตเพื่อยกระดับศักยภาพการผลิต การแข่งขันในตลาดโลกจะมีความรุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันการลดลงของประชากรไทยในระยะ ๑๐ - ๑๕ ปี ข้างหน้านี้ จะทำให้ขนาดของตลาดในประเทศขยายตัวช้าลง เงื่อนไขดังกล่าวเป็นความเสี่ยงสำหรับอนาคตของเศรษฐกิจไทยในระยะยาวหากประเทศไทยไม่เร่งปรับโครงสร้างเพื่อแก้ปัญหาจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้สัมฤทธิ์ผล

ในด้านความมั่นคงของโลกก็กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของสหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาทผู้นำโลกและเพื่อคานอิทธิพลและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่มมากขึ้นในเอเชียและยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความมั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ - ปี ๒๕๗๙ มีลักษณะผสมผสานกันทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์แห่งชาติทั้งในระดับภูมิภาคและ

พหุภาคีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของโลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่ รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและการบรรจบกันของเทคโนโลยีก้าวหน้าอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทยจะต้องลงทุนด้านทรัพยากรมนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เงื่อนไขการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสีเขียวโดยการพัฒนาและนำเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีส่วนสำคัญ และช่วยแก้ปัญหาการลดลงของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคาจะลดลงแต่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม จึงต้องผลักดันให้มุ่งสู่การผลิตพลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งพืชพลังงานที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหารของโลก

นอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการเข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้างประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะส่งผลให้เกิดโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ แต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิงแรงงานและเงินทุน รวมทั้งมีแรงกดดันต่อการใช้จ่ายงบประมาณด้านสวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลายๆ ประเทศกลายเป็นความเสี่ยงด้านการคลังที่สำคัญสำหรับ ภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่ผันผวนก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นนั้น กดดันให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ การดำรงชีวิต การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญและการพัฒนาให้มีความทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามมาด้วยการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ และความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น

สำหรับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในประเทศไทยนั้น ผลของการพัฒนาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ และได้ขยับสูงขึ้นมาอยู่ในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๗๓๙.๒ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อปีฐานการผลิตและบริการหลากหลายขึ้น ฐานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมใหญ่ขึ้นมาก หลายสาขาการผลิตและบริการสามารถแข่งขันและมีส่วนแบ่งในตลาดโลกสูงขึ้นและสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศในระดับสูง อาทิ กลุ่มยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหาร สินค้าเกษตร การท่องเที่ยว และบริการด้านสุขภาพ ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้นส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นเป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากรวัยแรงงาน ๓๘.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับจากร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกๆ ด้าน โอกาสการได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข บริการสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคม อื่นๆ รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มีความครอบคลุมและมีคุณภาพดีขึ้นตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันประเทศไทยก็มีความเป็นสากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับนานาชาติทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไกและช่องทางในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มีความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยให้ประเทศไทยสามารถยกระดับมาตรฐานต่างๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความคืบหน้ามากขึ้น

นอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและการเงินในปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ส่งผลให้ภาครัฐและภาคเอกชนปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้นตามแนวคิดการบริหารจัดการที่ดีอันได้แก่ การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบดีขึ้น มีการกำกับดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความยั่งยืนทางการเงินการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้นและฐานะการคลังมีความมั่นคงมากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุงในเรื่องกฎหมายกฎระเบียบต่างๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับกลุ่มต่างๆ สามารถคุ้มครองผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอารัดเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันในตลาดและสนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้น

แต่ประเทศไทยก็ยังมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างหลายด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จุดอ่อนสำคัญของประเทศไทยได้แก่ โครงสร้างประชากรสูงอายุมากขึ้นตามลำดับ แต่คุณภาพคนโดยเฉลี่ยยังต่ำ และการออมไม่เพียงพอ ประเทศขาดแคลนแรงงานทั้งในกลุ่มทักษะฝีมือสูงและกลุ่มทักษะฝีมือระดับล่าง ผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยยังต่ำ ทั้งระบบเศรษฐกิจมีผลิตภาพการผลิตรวมต่ำ ต้องอาศัยการเพิ่มปริมาณเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก ขณะที่โครงสร้างเศรษฐกิจมีส่วนภาคการค้าระหว่างประเทศต่อขนาดของเศรษฐกิจสูงกว่าเศรษฐกิจภายในประเทศมาก จึงมีความอ่อนไหวและผันผวนตามปัจจัยภายนอกเป็นสำคัญ ฐานการผลิตเกษตรและบริการมีผลิตภาพการผลิตต่ำ โดยที่การใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มมูลค่ายังมีน้อย การลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาอย่างไม่เพียงพอ การวิจัยที่ดำเนินการไปแล้วไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เชิงเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างคุ้มค่า การพัฒนานวัตกรรมมีน้อย สำหรับการดำเนินงานและการบริหารจัดการภาครัฐก็ยังขาดการบูรณาการจึงสิ้นเปลืองงบประมาณ การดำเนินงานเพื่อพัฒนามักขาดความต่อเนื่อง ประสิทธิภาพต่ำ ขาดความโปร่งใส และขาดความรับผิดชอบต่อสังคม ขณะที่ปัญหาคอร์รัปชันมีเป็นวงกว้าง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์รวมทั้งการจัดการน้ำยังไม่เป็นระบบโครงข่ายที่สมบูรณ์และล่าช้า การบังคับใช้กฎหมายยังขาดประสิทธิผล และกฎระเบียบต่างๆ ล้าสมัยไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง คนไทยยังมีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ไม่เคารพสิทธิผู้อื่นและไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญขณะที่ความเหลื่อมล้ำและความแตกแยกในสังคมไทยยังเป็นปัญหาที่ทำลายมาก รวมทั้งปัญหาในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เผชิญกับภาวะขยะล้นเมืองและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงในทุกด้าน

ทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะมีนัยยะที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ย่อมส่งผลกระทบต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รูปแบบการใช้จ่ายการลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ความมั่นคงทางสังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็เผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มีนัยยะต่อต้นทุนการผลิตและสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของประชาชนนอกจากนั้นปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ ก็มีนัยยะต่อการสร้างความสามัคคีสมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุนเพื่อยกระดับบริการทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและกฎหมายที่ทำให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญเงื่อนไขภายในที่ต้องปรับตัวคือ การแก้ปัญหาความอ่อนแอของการบริหารราชการแผ่นดิน ที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดี

โครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าว จะส่งผลให้ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่กระแสโลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้

เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่างๆ เร่งผลักดันการเพิ่มผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกันความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และกฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชน และกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้นเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็งของประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหาและปฏิรูปให้สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของประชาชนจะไม่สามารถยกระดับให้ดีขึ้นได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหาความเหลื่อมล้ำจะรุนแรงขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลงไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ในระยะยาว

ทั้งนี้ เงื่อนไขในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตในทุกมิติจะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อนที่จะต้องเผชิญและผสมผสานกับปัจจัยภายนอกและก่อให้เกิดทั้งโอกาสและความเสี่ยงในหลากหลายมิติ การที่ประเทศไทยจะสามารถแสวงหาโอกาสจากการพัฒนาของโลกและรับมือกับภัยคุกคามเหล่านี้ได้นั้น จำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอย่างรอบด้าน ขณะเดียวกันต้องวิเคราะห์ศักยภาพภายในประเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โดยที่ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยุคใหม่ปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ ไม่ว่าจะเป็นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม การลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตการทำงาน และการเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพมีการจัดลำดับความสำคัญและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานั้นๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้องกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะยาว เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาประเทศและกรอบการทำงานของภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้การวิเคราะห์ให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อจำกัดรวมทั้งความเสี่ยงของประเทศ จะนำไปสู่การกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกัน

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศในระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่องถือเป็นการสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหาร

ราชการแผ่นดินของประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว และเพื่อเป็นการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้องมี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ ของบริบทโลก และบริบทการพัฒนาภายในประเทศ

การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับการปฏิรูปและการพัฒนาระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังจะช่วยยกระดับคุณภาพของประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนาพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือบรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากันสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการยกร่างอยู่ในขณะนี้นั้นจะประกอบด้วยวิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกันรวมทั้งนโยบายแห่งชาติและมาตรการเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทางและวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกันอย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจแห่งชาติ อันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศ เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอาณาของรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคม และการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหารความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เป็นภาระของโลกและสามารถเกื้อกูลประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ดีน้อยกว่า

วิสัยทัศน์ : “ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

ความมั่นคง

- **การมีความมั่นคงปลอดภัย** จากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครอบครัว และปัจเจกบุคคล และมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง
- **ประเทศ** มีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ที่เข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน ระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่อง โปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล
- **สังคม** มีความปรองดองและความสามัคคี สามารถมีกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ ชุมชน มีความเข้มแข็ง ครอบครัว มีความอบอุ่น
- **ประชาชน** มีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน
- **ฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม** มีความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ

ความมั่งคั่ง

- **ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง** ยกเว้นปีเป็นประเทศในกลุ่มประเทศรายได้สูงความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น
- **เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง** สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ สร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ มีบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก เกิดสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมีพลัง
- **ความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง** ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน

- **การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ** รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศน์
- **การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม** และสอดคล้องกับกฎระเบียบของประชาคมโลกซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกัน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม
- **มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน** ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน เพื่อการพัฒนาในทุกระดับอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน
- **ประชาชนทุกภาคส่วนในสังคม** ยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

อนาคตประเทศไทย ปี ๒๕๗๙ : ร่วมมือกันขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวไปสู่.....

เศรษฐกิจและสังคมไทยมีการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืน โดยสถาบันหลักของชาติดำรงอยู่อย่างมั่นคงเป็นจุดยึดเหนี่ยวของสังคม มีความสามัคคีของคนในชาติ มีความสงบและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในทุกพื้นที่ และมีระดับรายได้ในกลุ่มประเทศรายได้สูง มีความเป็นธรรม ในสังคมและความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกมิติ ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในภูมิภาคและโลก

ระบบเศรษฐกิจมีความเป็นชาติดำเนินการขยายตัวของการค้าส่งค้าปลีกและเศรษฐกิจดิจิทัลที่เข้มข้นขึ้น มีการเติบโตอย่างมีคุณภาพ กระจายฐานการผลิตและบริการไปในพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึง มีเสถียรภาพ แข่งขันบนฐานการพัฒนานวัตกรรม และมีฐานการผลิต บริการ และลงทุนที่เชื่อมโยงในอาเซียน เพื่อให้ประเทศไทยเข้าสู่การมีรายได้สูงภายในปี ๒๕๗๙ และเข้าสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว โดย

- **ภาคเกษตร** เป็นฐานการผลิต bio-bases ที่สำคัญ เป็นฐานการผลิตอาหารที่มั่นคงและปลอดภัย และเป็นฐานการผลิตที่มีผลผลิตทางการผลิตสูง มีระบบบริหารจัดการที่ดินประมง
- **ภาคอุตสาหกรรม** ฐานอุตสาหกรรมเดิมมีศักยภาพสูงขึ้น มีอุตสาหกรรมอนาคตที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และการลงทุนในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์การผลิตรถยนต์และชิ้นส่วนและศูนย์ทดสอบและวิจัยพัฒนารถยนต์และชิ้นส่วนของเอเชีย ศูนย์กลางการผลิตพลังงาน/วัสดุชีวภาพของภูมิภาคอาเซียน ศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมดิจิทัล เป็นต้น
- **ภาคบริการ** ธุรกิจบริการเดิมได้รับการพัฒนาระดับคุณภาพและศักยภาพให้สูงขึ้น เช่น การขนส่ง ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางทะเล และส่งเสริมธุรกิจบริการอนาคตให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการลงทุนและการให้บริการของภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพของภูมิภาคอาเซียน เมืองหลวงแห่งการท่องเที่ยวและบริการของอาเซียน ศูนย์บริการทางการเงิน การศึกษานานาชาติ และบริการด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น
- **วิสาหกิจและการดำเนินธุรกิจ** วิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมเข้มแข็ง เป็นฐานการผลิตและบริการที่สำคัญของประเทศ

คนไทยในอนาคต มีศักยภาพในการร่วมกันพัฒนาประเทศ สามารถปรับตัวรองรับบริบทการพัฒนาในอนาคต มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีทักษะในการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงาม รู้คุณค่าความเป็นไทย และมีความรับผิดชอบ เป็นรากฐานที่มั่นคงของชุมชนสังคม วิชาชีพ และสถาบันพระมหากษัตริย์

สังคมไทยเป็นสังคมที่เป็นธรรม มีความเหลื่อมล้ำน้อย อัตราความยากจนต่ำ มีการกระจายโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรการสร้างฐานอาชีพ บริการทางสังคมที่มีคุณภาพ และกระบวนการยุติธรรมอย่างทั่วถึง ไม่คอร์รัปชั่น โดยที่ประชาชนทุกช่วงวัยมีคุณภาพชีวิตที่ดี ครอบครัวอยู่ดีมีสุข

เศรษฐกิจและสังคมพัฒนาอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจสีเขียว ระดับการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่ำ มีพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้น ประชาชนมีพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ระบบการบริหารภาครัฐมีประสิทธิภาพ ทันสมัย รับผิดชอบ โปร่งใส ตรวจสอบได้และประชาชนมีส่วนร่วม กระจายอำนาจและมีการกำหนดภารกิจที่เหมาะสมระหว่างส่วนกลาง ภูมิภาค และท้องถิ่น

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และสร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติและบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ” หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคงเสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

๒.๓.๑ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง มีเป้าหมายทั้งในการสร้างเสถียรภาพภายในประเทศและช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง ขจัดคอร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม

(๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล

(๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาดุลยภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่

(๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ

(๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

(๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวดิ่งสู่แนวนอนมากขึ้น

๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลผลิตภาพการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้างความมั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่

โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น การส่งเสริมการค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับไปสู่ส่วนบนของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐานของการพัฒนานวัตกรรมและมีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรมการผลิตและบริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่หลากหลายตามรูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัยของโลก

- ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งและยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตรส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่การทำเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และการพัฒนาสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัย

- ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ ยกย่องการพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันที่มีศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยการใช้ดิจิทัลและการค้ามาเพิ่มมูลค่าและยกระดับห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงินและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่นๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการยกระดับผลิตภาพแรงงานและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสถาบันเกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมืองพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และพัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการจัดการสิ่งแวดล้อมเมือง และโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลกสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนาภavnานาประเทศ ส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยในองค์กรระหว่างประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๒.๓.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศมีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา มีความเป็นสากล มีทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคง กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

(๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง
(๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมค่านิยมที่พึงประสงค์
(๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี
(๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยเสริมสร้างบทบาทของสถาบันครอบครัว
ในการบ่มเพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๒.๓.๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและเป็นธรรม กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- (๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ
- (๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย
- (๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมทุนทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็ง

ของชุมชน

- (๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

๒.๓.๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านน้ำ รวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนามุ่งสู่การเป็นสังคมสีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ
- (๒) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบ

การบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ

- (๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ภูมิอากาศ

- (๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบ การบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกระจายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาลกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่

เหมาะสม

- (๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล
- (๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ
- (๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ อาทิ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่างๆ เช่น ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการในระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกันตามห้วงเวลานอกจากนี้ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและบูรณาการ

๒.๕ ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๑ สาระของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายและภาพในอนาคตของประเทศที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ รับรู้ และยอมรับเป็นเจ้าของร่วมกันสามารถถ่ายทอดเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ สู่เป้าหมายเฉพาะด้านต่างๆ ตามระยะเวลาเป็นช่วงๆ ของหน่วยงานปฏิบัติได้ และมีการกำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

๒.๕.๒ ระบบและกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไกเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนในระดับต่างๆ เพื่อให้ส่วนราชการนำยุทธศาสตร์ชาติไปปฏิบัติ รวมทั้งกรอบกฎหมายด้านการจัดสรรงบประมาณ ให้สามารถระดมทรัพยากรเพื่อผลักดันขับเคลื่อนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีบูรณาการ และกรอบกฎหมายที่จะกำหนดให้การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติมีความต่อเนื่อง รวมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบในทุกระดับ

๒.๕.๓ กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดคล้อง/สอดคล้องตั้งแต่ระดับการจัดทำยุทธศาสตร์ การนำไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล รวมทั้งมีกลไกในการกำกับดูแล บริหารจัดการ และการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและหน่วยงานปฏิบัติจะต้องมีความเข้าใจสามารถกำหนดแผนงานโครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้สิ้นสุดลงและการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ อยู่ระหว่างการเสนอร่างแผนซึ่งได้กำหนดยุทธศาสตร์เอาไว้แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ของเทศบาลตำบลสำนักขามมีความสอดคล้องกับทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เทศบาล จึงได้จัดทำแผนที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ซึ่งมีทั้งหมด ๕ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาด้านอาชีพ เศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาด้านสาธารณสุขและสาธารณสุข

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาด้านการบริหารและการปกครอง

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสภาวะการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาสภาพการผลิตความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้

- (๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- (๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม
- (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวคิดการปฏิรูปประเทศ และ
- (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗ อยู่อันดับที่ประมาณ ๑๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมาการขยายตัวทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลายันครุ โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดลงจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ – ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ – ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของการลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ – ๒๕๕๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๑.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๕๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการส่งสมรรถนะความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้นภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมและบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมายังเพิ่มในระดับที่น่าพอใจแต่การชะลอตัวของกำลังแรงงานและการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของกำลังแรงงานเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถในการแข่งขันระหว่าง

ประเทศในระยะหลังลดลงซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ ๙.๗ ต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) เป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๑ ในช่วง ๓ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมาและยังมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งนี้การขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวม ลดลงจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรงถึงสองครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม เสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัยทางการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมาและจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้นโยบายทางการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลางระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไปประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้นประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศได้รับการยกระดับดีขึ้นจากการผนึกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้านเทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๑๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการ

วิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕, ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ

ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา มีจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วยรูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางรางได้ตามเป้าหมายและยังขาดการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปาอย่างขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปาอย่างกระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ทั่วถึงกระจุกตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำและมีข้อจำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรมนอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการในต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของอุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่สมวัยและการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๕๕ และคาดว่าจะในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่มเจนเอเรชั่น Y (Gen Y)* ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ ๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๔๘-๒๕๕๗) แต่ยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลังแรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจนเอเรชั่นวาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบการประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี

๒๕๘๓ การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลกระทบต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากมีการออมน้อย และแหล่งรายได้หลักร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุนของบุตร

๒.๒.๒ ครั้วเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลงมีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแห่งกลางมีการขยายตัวมากที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อการล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตามคนไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕-๕๙ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษายู่ในระดับต่ำ สะท้อนได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่าปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุดแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจากโครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง* ประชากรที่เกิดช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๖

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหารวมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบท และระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุด มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขตชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงานอิสระ เข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการทำงาน นอกจากนี้ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมและต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคมร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีหลักประกันทางรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั่วประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อยโอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างไรก็ตาม สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง ๔.๕๔๔,๙๒๖ ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุโดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติที่ก่อให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการเป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัดเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๒,๖๓๒ แห่งในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชนและอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสียระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย** และมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนากุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่นๆ อย่่างไรก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๙-๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) **การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น** ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น โดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ที่ระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมีการนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขึ้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ที่ระดับ ๑.๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) **ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ** ประเทศไทยประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำท่าตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำท่าธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่งน้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มทุนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ

๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานะที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะอย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดีจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่นละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจรวจรถควันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศในพื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จำนวนมากสำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนพบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือและการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลงส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปฏิกิริยาค้างจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มีปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลงปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๓๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น

ร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับและช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่ม สร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปีในมิติของจำนวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจำนวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลให้ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงด้านๆ ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วนจากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ซึ่งว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่ต้องค้ำประกันด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่งแก้ไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยหลักธรรมาภิบาลตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอย่างน้อย ๖ ประการคือ (๑) หลักนิติธรรม (๒) หลักคุณธรรม (๓) หลักความโปร่งใส (๔) หลักความมีส่วนร่วม (๕) หลักความรับผิดชอบ (๖) หลักความคุ้มค่า ขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลูกกลามสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาคการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิ์ ขายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับผลประโยชน์รัฐหน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับนักการเมืองและข้าราชการ กระทำการทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนาบางส่วนประพฤติดิฉินคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวม ขาดความโปร่งใส ปล่อยให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจการเมืองจนไม่สามารถรักษจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๓ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๕ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนได้แก่ บริหาร

ราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการกระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่างอิสระโดยไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไขการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนั้น มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการดำเนินงานของ อปท. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ ภารกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรมจาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙,๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๙๕ คน ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานีอนามัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตามยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความสมดุล ปัญหาการซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ของ อปท. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๙.๙๐ ของรายได้รัฐบาลในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อปท. ในพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้างรับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นและในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาลำเลียงได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่า

ประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๓๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนพบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน

ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔ (๓) ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐-๘๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลผลิตภาพการผลิตรวมขยายตัวร้อยละ ๒.๑ โดยผลผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับภายใต้สมมติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓-๔.๓ โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยายฐานะขึ้นเป็นประเทศ รายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ - ๒๕๗๔) (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓) การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ (๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็นปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น (๒) ชีตความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุ (๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง

(๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหารายได้เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ผลผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์ และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลต่อ

คุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาระทางการคลังของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขว่เบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์เกณฑ์ขึ้นต่ำในปี ๒๕๕๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรมชาติ ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่าในปี ๒๕๕๖ นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสารปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของเมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การจัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรท้องถิ่นทั้งปัจจัยการผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบต่องสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการลดลงและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของแรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและอุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีสวนเอื้อหรือทำให้จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการบริหารจัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชนหรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะเพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบมาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น ให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และงบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดิน อย่างคุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการ

คลังเพื่อสังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรมมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐสถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็นธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชันทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาคครัวเรือน การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อรายงานข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน แนวนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก

องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑-๒๐๑๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรรวมทั่วโลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่าประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไปทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กลายมาเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่ออุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือ รถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภครายบุคคลมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญๆ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลดข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาตนเองไปสู่ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้านและ ๓) โอกาสในการ

ใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางด้านการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาคและในภูมิภาค

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้านมาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาผลิภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐานของอุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้นโดยแรงเหวี่ยงจากการแสวงหาการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและสินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาค โดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวนโยบายและมาตรการการพัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรงมากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วงแผนฯ ๑๒ เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นแผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการสั่งสมหนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่วิกฤติและสร้างผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิตทัศนคติ และความเชื่อในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรมการบริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบซ้ำเติมต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้นอุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาลเปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรคระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลกระทบต่อภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda)

ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals–SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบกับการวางแนวทางการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งเสริมสุขภาพทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความ ยุติธรรมและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยืดหยุ่นสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning) เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่งและโลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

- (๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐
- (๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๕๖ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์ สรอ.) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๕ ดอลลาร์ สรอ.) ต่อคนต่อปี
- (๓) ผลผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี
- (๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การลงทุนรวมของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

(๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

(๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ

(๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

(๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น

(๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม

(๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๔) เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

(๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม

(๒) จัดการทุจริตคอร์รัปชัน

(๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕. แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสถานะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นในการเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาการผลิตที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วนความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็นของตนเอง

มากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการและอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน ลงสู่ระดับที่จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตรจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณารูปแบบพืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวคิดการทำเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืนปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการโดยเร่งพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความเชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบเรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและทันสมัยทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกำหนดและจัดทำกฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดยสนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่นและกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้งประเทศที่มีพรมแดนติดกันและประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งระบบพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายทอดเทคโนโลยี เชื่อมโยงการผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งในระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหารจัดการการเงิน และโลจิสติกส์ เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัล ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้ มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงานและการใช้พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการ

วิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้ามประเทศ บริษัทการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและการตอบแทนสู่สังคมขององค์กร และกิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนาระดับสมรรถนะฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพและโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง โดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability)

(๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

(๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คนดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน และ

(๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบ การศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง

การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุยกระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพภาครัฐให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและงานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศรวมทั้งส่งเสริมการให้ความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดยการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลผู้สูงอายุเพื่อย้ายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนาวัฒนธรรมในการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับโครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับพื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดยสนับสนุนปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก โดย (๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม (๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขปึกอก กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติและเมื่องน่ายอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมื่องโดยดำเนินการร่วมกับภาคธุรกิจเอกชน และ (๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดินปฏิรูประบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ. ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่น กฎหมายป่าชุมชนกฎหมายภาษีมรดก กฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมื่อง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมื่อง เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมื่อง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมื่องด้านสาธารณสุขปึกอก สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมื่อง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมื่องตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวกทางการค้า ขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความสะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ให้มีความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทยและประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์ การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วนนำระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนและแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศและการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดินเพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเขตการถือครองที่ดินที่เหมาะสม และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์กรบริหารจัดการน้ำในระดับพื้นที่ เช่น คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้นำ คุ่มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลดความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชนบริหารจัดการแร่โดยกำหนดปริมาณที่เหมาะสมในการนำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าในอนาคต บังคับใช้มาตรการควบคุมผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้วที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนากลยุทธ์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้สามารถปรับระบบห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่มูลค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain/Green Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีความก้าวหน้ามากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหามลพิษจากการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางการร่วมมือกับอาเซียนและอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงาน และการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ ด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้ความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผนป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติโดยสร้างแนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาระบบการจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคาจัดซื้อ จัดจ้างโครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูลข้อมูล ความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐ ให้มีความเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อนภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัดแต่มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงานที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็นโครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

๑.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนา

๑) การเสริมสร้างความเข้มแข็งภาคการผลิตหลักให้เจริญเติบโตได้อย่างต่อเนื่อง และยั่งยืน โดยพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูป พัฒนาประสิทธิภาพและผลิตภาพการผลิตสินค้า อาหาร พัฒนาการท่องเที่ยว

๒) ขยายฐานเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มความหลากหลายของแหล่งสร้างรายได้และการจ้างงานให้แก่ ภาคโดยพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านภายใต้กรอบโครงการ JDS และกรอบโครงการ IMT-GT พัฒนารองรับการขยายการลงทุนอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพของประเทศ และพัฒนาการคมนาคม ขนส่งทางทะเล

๓) พัฒนาค้นและสังคมให้มีคุณภาพและมีภูมิคุ้มกันที่ดีเพื่อเสริมสมรรถนะการ พัฒนา โดยการพัฒนาความรู้ คุณธรรม และสุขภาวะการสร้าง ความมั่นคงในการดำรงชีวิตของคนจน คนด้อย โอกาสให้สามารถพึ่งตนเองได้ การพัฒนาศักยภาพคนเพื่อเพิ่มผลิตภาพการผลิตและเพิ่มโอกาสด้านอาชีพ และรายได้ และการอำนวยความสะดวกและสร้างภูมิคุ้มกันแก่คนกลุ่มเสี่ยงเพื่อแก้ปัญหาความไม่สงบใน จังหวัดชายแดนภาคใต้

๔) เสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและสังคมระดับชุมชน โดยสร้างกระบวนการเรียนรู้ เพื่อสร้างความเข้มแข็งของชุมชนสู่การพึ่งตนเอง พัฒนาเศรษฐกิจชุมชนโดยการเพิ่ม โอกาสการมีรายได้จากทรัพยากรในท้องถิ่น และส่งเสริมการใช้กระบวนการชุมชนเข้มแข็งเพื่อสร้างสันติสุข โดยเฉพาะการใช้กระบวนการชุมชนเข้มแข็งแก้ไขปัญหาเสพติด

๕) พื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อรักษาสมดุล เชิงนิเวศอย่างยั่งยืน โดยฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อรักษาความสมดุลเชิงนิเวศ สร้างความอุดมสมบูรณ์ทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นฐานการผลิตอย่างยั่งยืน และควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อลดผลกระทบด้านคุณภาพชีวิต

๒. ทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัด

๑) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วยชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง เน้นการพัฒนาฐานอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตจากน้ำมันปาล์ม พัฒนาการปลูก ข้าวและการเลี้ยงปศุสัตว์ พัฒนาการเกษตรยั่งยืนเพื่อผลิตสินค้าเกษตรเชิงคุณภาพ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์บริเวณชายฝั่งทะเล และการเตรียมความพร้อมพื้นที่ที่มีศักยภาพรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมใหม่ ๆ

๒) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ และตรัง เน้นการรักษาความมั่นคงเสันท์ของศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเล เพิ่มความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวและการบริการ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลและบนบก และพัฒนาบุคลากรรองรับการท่องเที่ยว แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากองคการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๓)

๓) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ประกอบด้วย สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส เน้นการคุ้มครองความปลอดภัย การอำนวยความสะดวกเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในอำนาจรัฐ และสร้างภูมิคุ้มกัน แก่คนกลุ่มเสี่ยงโดยเฉพาะการช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบ การเสริมสร้างความ มั่นคงด้านอาชีพและรายได้แก่ผู้มีรายได้น้อย การพัฒนาคุณภาพคนเพื่อสร้างโอกาสการมีงานทำและยกระดับ คุณภาพชีวิต การเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและพัฒนาความร่วมมือกับต่างประเทศ และการ บริหารจัดการเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้

๓. โครงการที่สำคัญ (Flagship Project)

๑) โครงการพัฒนาสงขลาเป็นศูนย์กลางการผลิตการแปรรูปและค้าขายพาราของประเทศ

๒) โครงการพัฒนาสุราษฎร์ธานีเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปปาล์มน้ำมันแบบครบวงจร

๓) โครงการพัฒนากลุ่มน้ำปากพนังและกลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาเป็นอยู่ข้าวอู่น้ำ

๔) โครงการพัฒนาธุรกิจบริการกลุ่ม Mice และ Marina เกาะภูเก็ต

๕) โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในจังหวัดชายแดนภาคใต้

๖) โครงการแก้ไขปัญหาความยากจนเชิงบูรณาการในจังหวัดชายแดนภาคใต้

๗) โครงการพัฒนาแรงงานในจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อไปทำงานในต่างประเทศ

๘) โครงการพัฒนาข้าวสังข์หยดเป็นสินค้าเชิงคุณภาพ

๙) โครงการผลิตสินค้าอาหารฮาลาลระดับชุมชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้แบบครบ

วงจร

๑๐) โครงการอ่าวปัตตานี (ฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์ของชายฝั่งทะเล)

๑๑) โครงการฟื้นฟูการทำนาในพื้นที่นาร้างในจังหวัดชายแดนภาคใต้

๑.๔ ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ วิสัยทัศน์

“ศูนย์กลางอุตสาหกรรมเกษตรในภูมิภาคอาเซียน”

ประเด็นยุทธศาสตร์

- (๑) ส่งเสริมสนับสนุนภาคการผลิตให้สามารถประกอบกิจการได้ตามปกติ

กลยุทธ์ :

๑) กำหนดเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรให้สอดคล้องกับหลักของผังเมืองที่รัฐบาลให้ หลักประกันคุ้มครองความปลอดภัยแก่ผู้ประกอบการ

๒) สร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยในการประกอบธุรกิจการผลิต

๓) ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการลงทุนด้านเกษตรอุตสาหกรรมในพื้นที่ จชต.

๔) รณรงค์ให้ผู้ประกอบการในพื้นที่ปลอดภัยทำการผลิตเพื่อรองรับอุตสาหกรรมเกษตร

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๓)

๕) เร่งรัดการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในพื้นที่

๖) ส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวและการค้าชายแดน

- (๒) เพื่อเพิ่มปริมาณหรือมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์จากการเกษตรและสินค้าฮาลาล

กลยุทธ์ :

๑) พัฒนาเครือข่ายผลิตภัณฑ์ด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปสัตว์น้ำ

๒) พัฒนาเทคโนโลยีการผลิต องค์ความรู้ และสมรรถนะด้านการสร้างมูลค่าผลิตภัณฑ์

การตลาดแบบครบวงจร และการบริหารจัดการ

๓) พัฒนาระบบคมนาคมขนส่งที่เชื่อมโยงกับตลาดโลก

๔) สร้างเสริมแนวคิดการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

- (๓) เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มยางพาราทุกระบวนการผลิต

กลยุทธ์ :

๑) ส่งเสริมสนับสนุนสร้างกลุ่มเครือข่ายและโครงข่ายผลิตยางพาราในจังหวัดภาคใต้

ชายแดน

๒) พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตและการสร้างมูลค่าเพิ่มในกระบวนการผลิตยางพาราและ

ผลิตภัณฑ์ต่อเนื่อง เช่น ไม้ยางพารา

๓) รณรงค์ให้ประชาชนมีค่านิยมใช้ผลิตภัณฑ์ยางพาราในครัวเรือน

๔) ส่งเสริมสนับสนุนการบริหารจัดการด้านการตลาดและการขนส่ง

๕) ศึกษาวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์จากยางพารา

เป้าประสงค์รวม

๑) เพื่อให้ภาคการผลิตฐานการผลิตอยู่ในพื้นที่

๒) เพื่อเพิ่มปริมาณหรือมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์จากการเกษตรและสินค้าฮาลาล

๓) เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มยางพาราทุกระบวนการผลิต

๑.๕ ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสงขลา

วิสัยทัศน์

“สงขลา ศูนย์กลางเศรษฐกิจภาคใต้ สิ่งแวดล้อมยั่งยืน ประชาชนมีคุณภาพ สุ่อาเซียน”

พันธกิจ

- ๑) พัฒนาเศรษฐกิจ การค้า การท่องเที่ยว อุตสาหกรรมเกษตร เพื่อรองรับการเป็นประตูสู่อาเซียน
- ๒) พัฒนาสงขลาให้ประชาชนมีความมั่นคง ปลอดภัย
- ๓) พัฒนาสงขลาให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต ประชาชนมีคุณภาพ
- ๔) จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นฐานการผลิตและการพัฒนาอย่างยั่งยืน

เป้าประสงค์รวม

- ๑) เศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ
- ๒) ประชาชนมีคุณภาพ
- ๓) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์

- (๑) พัฒนาภาคการเกษตร อุตสาหกรรม การค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและบริการ

กลยุทธ์ :

- ๑) ส่งเสริมกระบวนการผลิตสินค้าเกษตรอย่างครบวงจร
- ๒) ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมยางพารา อาหารทะเล และฮาลาลให้เป็นศูนย์กลางระดับ

ภูมิภาค

- ๓) ยกระดับระบบโลจิสติกส์ (Logistics) และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- ๔) พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและเชิงธุรกิจ
- ๕) พัฒนาการค้า การลงทุนและพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ

- (๒) เสริมสร้างความมั่นคง และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

กลยุทธ์ :

- ๑) ส่งเสริม พัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของชุมชนในการบริหารจัดการ เพื่อให้เป็นหมู่บ้าน/ชุมชนเข้มแข็ง

- ๒) สร้างความเชื่อมั่นให้ประชาชนมีความมั่นคง ปลอดภัย ปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์
- ๓) เพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันปราบปรามและบำบัดรักษาผู้ติด ผู้เสพยาเสพติด

- (๓) พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนบนฐานความรู้และพหุวัฒนธรรม

กลยุทธ์ :

- ๑) พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- ๒) ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- ๓) ส่งเสริมการนำผลการวิจัยและองค์ความรู้ (Best Practice) มาเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้และพัฒนาอาชีพของประชาชน

- ๔) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และสืบทอด ด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม เพื่อเสริมสร้าง ภูมิคุ้มกันทางสังคม

- ๕) ส่งเสริมและพัฒนากีฬาและนันทนาการ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๓)

(๔) อนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ :

๑) ส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำอย่างบูรณาการ

๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ การใช้พลังงานทดแทนและการอนุรักษ์พลังงาน

๓) ฟื้นฟูลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา

๔) ส่งเสริมและพัฒนาการจัดการสิ่งแวดล้อมสู่การเป็นเมืองน่าอยู่ (Green City) ๓.๑.๗ ผังเมืองรวมจังหวัดสงขลา วิสัยทัศน์การพัฒนาโครงการวางและจัดทำผังเมืองรวมจังหวัดสงขลา “สงขลาเมืองอยู่ดีมีสุข เป็นศูนย์กลางด้านการเกษตรอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมของภาคใต้ตอนล่าง ภายใต้การบูรณาการที่สมดุลด้านการพัฒนาเมืองและชนบท”

วัตถุประสงค์การพัฒนา

๑) เพื่อให้จังหวัดสงขลา มีกรอบ และทิศทางการพัฒนา ทางด้านกายภาพ การลงทุน และการพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม สอดคล้องกับศักยภาพและข้อจำกัดของสภาพภูมิประเทศของจังหวัดสงขลา และความต้องการในอนาคต

๒) เพื่อเป็นกรอบในการพัฒนาพื้นที่ของจังหวัดสงขลาให้เป็นระบบในทุกระดับพื้นที่

๓) เพื่อพัฒนาระบบชุมชนเมือง ชุมชนชนบท ของจังหวัดสงขลา ให้สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔) เพื่อให้จังหวัดสงขลา มีแผนการใช้ประโยชน์ที่ดิน ที่สามารถรองรับการขยายตัวของประชากร การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมดุล และเหมาะสม

๕) เพื่อให้จังหวัดสงขลา มีแผนการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมและขนส่งที่สมบูรณ์ มีการเชื่อมโยงโครงข่ายการคมนาคมอย่างเป็นระบบ

๖) เพื่อให้ประชาชน นักลงทุน และนักพัฒนา ได้ทราบแนวทางการพัฒนาจังหวัดสงขลาในอนาคต ได้อย่างชัดเจน

๗) เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อมของจังหวัดสงขลา

เป้าหมายการพัฒนา

๑) เป้าหมายด้านเวลา : ระยะ ๒๐ ปีข้างหน้า (พ.ศ.๒๕๖๗)

๒) เป้าหมายด้านประชากร : พ.ศ.๒๕๖๗ สงขลาจะมีจำนวนประชากรประมาณ ๑,๘๑๓,๐๐๐ คน ผังเมืองรวมจังหวัดสงขลาที่จัดทำขึ้นสามารถรองรับการขยายตัวของประชากรได้ประมาณ ๒ ล้านคน

๓) เป้าหมายด้านการคมนาคมขนส่ง : เน้นการเป็นศูนย์กลางการคมนาคมและขนส่งของภาคใต้ ด้วยระบบโลจิสติกส์ (Logistics) ของภาคใต้กับประเทศเพื่อนบ้าน

๔) เป้าหมายด้านทรัพยากรธรรมชาติ : ดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติอันเป็นต้นทุนทางธรรมชาติ ที่นำไปสู่ฐานการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

๕) เป้าหมายด้านการใช้ประโยชน์ที่ดิน : พ.ศ. ๒๕๖๗ จังหวัดสงขลาจะมีการใช้ประโยชน์ที่ดิน ที่มีระเบียบ มีการลดความแออัดในเมืองหลัก

๖) เป้าหมายด้านการท่องเที่ยว : ให้จังหวัดสงขลาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภาคใต้ รวมทั้งการบริการด้านการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานสากล

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

- ๑) การจัดการด้านการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างบูรณาการ
- ๒) การเชื่อมโยงเป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งและด้านพลังงาน
- ๓) การบริหารจัดการ อนุรักษ์ ป่าไม้ พืชพันธุ์หายากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ๔) ส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจอย่างครบวงจร

๑.๖ ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดสงขลา

วิสัยทัศน์

“องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ให้บริการสาธารณะ ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม/พลังงาน การพัฒนาเศรษฐกิจ การค้า การท่องเที่ยวและกีฬา สังคม สันติสุข”

พันธกิจ

- ๑) จัดทำ ส่งเสริม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และโครงข่ายคมนาคม
- ๒) ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิต และการสร้างความมั่นคงของสถาบันครอบครัว
- ๓) สนับสนุน ส่งเสริมการใช้การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดี
- ๔) สนับสนุนการสร้างชุมชนเข้มแข็ง และมีระบบการรักษาความปลอดภัย และการมีภูมิคุ้มกัน ในการป้องกันแก้ปัญหาอาชญากรรม
- ๕) ส่งเสริมการผลิต การค้า การลงทุน พลังงาน การท่องเที่ยวและกีฬา
- ๖) ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา ประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๗) สนับสนุน และส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กร

จุดมุ่งหมาย

- ๑) พัฒนาการคมนาคมทั้งทางบก ทางน้ำ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ ให้เพียงพอเพื่อรองรับการขยายตัวของเศรษฐกิจและสอดคล้องกับระบบผังเมือง
- ๒) ให้มีการประสานงานและเครือข่ายการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- ๓) พัฒนาการศึกษา ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดี
- ๔) ส่งเสริมให้สังคมเข้มแข็งและมีความปลอดภัย
- ๕) อนุรักษ์ รักษา ป่าไม้ พืชพันธุ์ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติภายใต้สิ่งแวดล้อมที่ดี
- ๖) ส่งเสริมอาชีพ การค้า การลงทุน พลังงาน การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการ
- ๗) การบริหารจัดการที่ดี

ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและโครงข่ายการคมนาคม

- ๑.๑ ก่อสร้างและปรับปรุงเส้นทางคมนาคมขนส่งทางบก ทางน้ำ
- ๑.๒ จัดให้มีไฟฟ้าสาธารณะ ก่อสร้างและขยายเขตระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ
- ๑.๓ การพัฒนาแหล่งน้ำให้ครอบคลุมและเพียงพอกับการใช้ประโยชน์ เพื่อการอุปโภคบริโภค
- ๑.๔ พัฒนาระบบงานสารสนเทศเชื่อมโยงระบบเครือข่าย การคมนาคมและการขนส่ง
- ๑.๕ ก่อสร้างและพัฒนารวมถึงวางระบบการป้องกันสาธารณภัย
- ๑.๖ ส่งเสริมให้มีการวางและจัดทำผังเมือง และดำเนินการพัฒนาตามผัง

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริม สนับสนุน การจัดการศึกษาและกีฬา สังคมสงเคราะห์ สาธารณสุข เพื่อยกระดับ คุณภาพชีวิต และความมั่นคงของสถาบันครอบครัว

- ๒.๑ ส่งเสริมการสาธารณสุข และการบริการสุขภาพ
- ๒.๒ ส่งเสริมสวัสดิการ และการสงเคราะห์เด็ก สตรี คนชรา คนพิการ ผู้ด้อยโอกาสและ ผู้ป่วยเรื้อรัง
- ๒.๓ ส่งเสริม สนับสนุน การจัดการศึกษา การกีฬา นันทนาการ และการพัฒนาแหล่งเรียนรู้
- ๒.๔ ส่งเสริม และการสร้างความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว
- ๒.๕ ส่งเสริมการดำรงชีพภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- ๒.๖ ส่งเสริมสวัสดิภาพผู้สูงอายุ

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การจัดการชุมชน / สังคมและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

- ๓.๑ เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน สังคมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีภูมิคุ้มกันในการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งเสพติด
- ๓.๒ ส่งเสริม สนับสนุนจัดให้มีระบบป้องกันภัย
- ๓.๓ ส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมองค์กรประชาชน สมาคม มูลนิธิ และอื่น ๆ
- ๓.๔ ส่งเสริม พัฒนา คุณภาพระบบสหกรณ์

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ๔.๑ ส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ๔.๒ อนุรักษ์ ป่าไม้ และเฝ้าระวังการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดประโยชน์คุ้มค่า
- ๔.๓ ส่งเสริมการมีส่วนร่วม การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพสู่การเป็นเมืองน่าอยู่
- ๔.๔ การบริหารจัดการ และการแก้ไขปัญหามลพิษอย่างเป็นระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนา พลังงาน เศรษฐกิจ การค้า และการท่องเที่ยว

- ๕.๑ พัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศด้านการผลิต การค้า พลังงาน และการท่องเที่ยวทั้ง ในประเทศและต่างประเทศ
- ๕.๒ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สาธารณูปโภคสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเพียงพอ และมีคุณภาพ
- ๕.๓ ส่งเสริมการจัดกิจกรรมด้านท่องเที่ยว
- ๕.๔ ส่งเสริมให้ความรู้ด้านการลงทุน และการบริหารจัดการสินทรัพย์
- ๕.๕ การเพิ่มผลผลิตทางภาคเกษตรและอุตสาหกรรม ที่ตอบสนองต่อความต้องการของ ตลาดระดับท้องถิ่น และระดับภูมิภาค
- ๕.๖ ส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรการบรรจุภัณฑ์ เพื่อเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์
- ๕.๗ พัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ พัฒนาพื้นที่ต่อเนื่อง และส่งเสริมให้สงขลาเป็นเมืองนวัตกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ ส่งเสริม อนุรักษ์ ศาสนา ประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

- ๖.๑ ส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีและพื้นฟู ภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๖.๒ ส่งเสริม พัฒนาองค์ความรู้ งานวิจัย ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีและพื้นฟู ภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๖.๓ ส่งเสริม อนุรักษ์ บูรณะ และพัฒนาแหล่งโบราณสถาน โบราณวัตถุ หอจดหมายเหตุ และสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี

๗.๑ ส่งเสริมระบบการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

๗.๒ ส่งเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการและองค์กรอื่น ๆ

๗.๓ การวางแผนพัฒนาท้องถิ่นแบบบูรณาการ และการมีส่วนร่วมทุกระดับ

๗.๔ สนับสนุนทรัพยากรการบริหารในการให้บริการประชาชน

๗.๕ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลการให้บริการสาธารณะ ภาคประชาชน และนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขในการปฏิบัติงาน

๗.๖ ส่งเสริมการการศึกษาการวิจัย การพัฒนาบุคลากร

๗.๗ ใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการ

๗.๘ ส่งเสริม พัฒนาการ จัดหารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๗.๙ ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรและการบริการสาธารณะ เพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๑ วิสัยทัศน์ และพันธกิจการพัฒนาของเทศบาลตำบลสำนักขาม

วิสัยทัศน์การพัฒนา

“ ศูนย์กลางการค้าและการขนส่งสินค้าชายแดน

การบริการ การท่องเที่ยวและนันทนาการ อย่างมีคุณภาพ

บนพื้นฐานความอยู่ดีมีสุขของประชาชน”

พันธกิจการพัฒนา

๑. ส่งเสริมและพัฒนาด้านอาชีพ เศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

๒. พัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนให้อยู่อย่างมีคุณภาพ

๓. พัฒนาด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการให้ครบครัน ได้มาตรฐานและทันสมัย

๔. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๕. พัฒนาด้านการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารจัดการที่ดี

๒.๒ ยุทธศาสตร์ และแนวทางการพัฒนาเทศบาลตำบลสำนักขาม

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๑ ด้านอาชีพ เศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนา

๑.๑ เพิ่มศักยภาพด้านการท่องเที่ยว ปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความพร้อมและได้มาตรฐาน

๑.๒ สนับสนุน และพัฒนากลุ่มอาชีพ เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนในพื้นที่

๑.๓ สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาศูนย์จำหน่ายสินค้าเกษตร และผลิตผล จากภูมิปัญญาท้องถิ่น

๑.๔ ส่งเสริมการพัฒนาความเจริญด้านเศรษฐกิจของตำบลซึ่งมีอาณาเขตติดชายแดนประเทศมาเลเซีย

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๒ ด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

แนวทางการพัฒนา

๒.๑ สนับสนุนและส่งเสริมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การจัดระเบียบ และการรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน

๒.๒ ช่วยเหลือและสนับสนุนกิจกรรมของผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยโรคเอดส์ ผู้ยากจนและผู้ด้อยโอกาส

๒.๓ สนับสนุนและส่งเสริมให้มีการฝึกอบรม สัมมนา ศึกษาดูงานและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้แก่ผู้นำชุมชน คณะกรรมการชุมชน กลุ่มต่าง ๆ และประชาชนในชุมชน

๒.๔ สนับสนุนและส่งเสริมงานสาธารณสุข

๒.๕ อนุรักษ์ ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในพื้นที่

๒.๖ สนับสนุนและส่งเสริมการศึกษาทั้งในและนอกระบบ

๒.๗ สนับสนุนและส่งเสริมด้านกีฬาและการออกกำลังกาย

๒.๘ ส่งเสริมด้านการศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม นันทนาการ รัฐพิธีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

๒.๙ จัดให้มีสถานที่ เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๓ ด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

แนวทางการพัฒนา

๓.๑ ก่อสร้าง ปรับปรุงและซ่อมแซมเส้นทางคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ

๓.๒ จัดให้มีไฟฟ้าสาธารณะให้ครอบคลุมทุกพื้นที่

๓.๓ ก่อสร้าง ซ่อมบำรุง พัฒนาให้มีน้ำสะอาดบริโภคทุกพื้นที่

๓.๔ ก่อสร้าง ซ่อมบำรุง พัฒนา คลอง คู คูระบายน้ำ และแหล่งน้ำต่าง ๆ ให้ใช้การได้ดี

ตลอดปี

๓.๕ สนับสนุนให้มีการขยายเขตโทรศัพท์ให้ครอบคลุมทุกพื้นที่

๓.๖ พัฒนาระบบการจราจรให้มีประสิทธิภาพ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๔ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

แนวทางการพัฒนา

๔.๑ ส่งเสริมและสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการคุ้มครองดูแล บำรุงรักษาและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า

๔.๒ จัดให้มีสถานที่ในการกำจัดขยะ และถังขยะให้แก่ประชาชน

๔.๓ เพิ่มพื้นที่สีเขียว พื้นที่ป่าไม้ และทรัพยากรน้ำ

๔.๔ ก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมของเทศบาลพร้อมทั้งติดตามและตรวจสอบคุณภาพน้ำ

๔.๕ ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการมลพิษ

๔.๖ ส่งเสริม สนับสนุน และวางแผนการพัฒนาระบบป้องกันภัยธรรมชาติ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๕ ด้านการบริหารและการปกครอง

แนวทางการพัฒนา

๕.๑ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน รับฟังความคิดเห็นและความต้องการของประชาชนตามหลักประชาธิปไตย และหลักธรรมาภิบาลของหน่วยงาน

๕.๒ ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้ทราบข้อมูลต่าง ๆ ของทางราชการ

๕.๓ ส่งเสริมการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นแบบบูรณาการ การติดตามประเมินผล การวิจัยและพัฒนา การพัฒนารายได้

๕.๔ สนับสนุนให้องค์กรมีเครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนอาคารสถานที่ที่เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน

๕.๕ พัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพบุคลากรในการให้บริการ

๕.๖ การบริหารจัดการองค์กรให้มีประสิทธิภาพ

๒.๓ นโยบายการพัฒนาของผู้บริหาร

๑. นโยบายด้านการเมืองการปกครอง

- ส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน
- บริหารด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้
- สนับสนุนประชาชนให้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ เพื่อแก้ไขปัญหาของเทศบาล
- รับฟังความคิดเห็นและความต้องการของประชาชน
- พัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพด้านการให้บริการประชาชน

๒. นโยบายด้านการศึกษาและสังคม

- ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษา ให้แก่เด็กก่อนวัยเรียนเข้าศึกษาในชั้นอนุบาลของโรงเรียนอย่างทั่วถึง

- ส่งเสริมการเรียน การสอน ด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ และส่งเสริมให้มีการสอนภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา

- เสริมสร้างความรู้ ทักษะ วิสัยทัศน์แก่บุคลากรครู เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาการเรียนการสอนแก่นักเรียนและเยาวชน

- ส่งเสริมกิจกรรมสันทนาการนอกโรงเรียน เพื่อให้ประชาชนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง และครอบครัว

- ส่งเสริม บำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

- สงเคราะห์และพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส

- รณรงค์ป้องกัน และปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

๓. นโยบายด้านเศรษฐกิจ

- พัฒนาระบบเศรษฐกิจชุมชน ส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน

- ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาศูนย์การค้าเกษตร และผลิตผลจากภูมิปัญญาท้องถิ่น

- ส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ และเพื่อเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวเป็นการสร้างเศรษฐกิจของชุมชนให้เข้มแข็ง

๔. นโยบายด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม

- รักษาความสะอาดของถนน ตลาด ที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลอย่างมีประสิทธิภาพ

- ป้องกันควบคุมการแพร่ของโรค และรักษาส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชน
- ส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมด้านการกีฬาอย่างต่อเนื่องและยกระดับให้ได้มาตรฐาน
- ส่งเสริมให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับการกีฬา พละศึกษาและนันทนาการ

๕. นโยบายด้านความปลอดภัย

- ส่งเสริม สนับสนุนงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ให้สามารถบริการประชาชนตลอด ๒๔ ชั่วโมง ในกรณีฉุกเฉิน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และรวดเร็ว

- สนับสนุนให้มียามรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

๖. นโยบายด้านสาธารณูปการและสาธารณูปโภค

- พัฒนา ปรับปรุงระบบสาธารณูปการและสาธารณูปโภคให้ทั่วทุกชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ
- จัดทำแผนพัฒนาป้องกันแก้ไขปัญหา น้ำท่วมและปรับปรุงท่อระบายน้ำ

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

ผลการวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค (SWOT Analysis)

จุดแข็ง Strategy

๑. มีพรมแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซีย เอื้ออำนวยต่อการประกอบธุรกิจ การค้า การบริการและการท่องเที่ยว

๒. ท่าเลที่ตั้งบริเวณโดยรอบจุดผ่านแดนถาวรไทย-มาเลเซีย

๓. เป็นที่ตั้งของด่านพรมแดนสะเดาที่มีรายได้มากที่สุดในประเทศ

๔. เส้นทางคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงมาเลเซีย-สิงคโปร์

๕. มีพื้นที่การจัดการโซนนิ่ง จำนวน ๑ โซนนิ่ง บริเวณบ้านไทย-จังโหลน หมู่ที่ ๗

๖. แหล่งบริการด้านการท่องเที่ยว สถานบันเทิงและนันทนาการ

๗. มีพื้นที่ราบและแหล่งน้ำ เป็นชัยภูมิที่ดี เอื้อต่อการตั้งถิ่นฐาน

๘. มีความเป็นผู้ประกอบการของคนในพื้นที่

๙. มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

จุดอ่อน Weakness

๑. การจราจรแออัด เนื่องจากโครงสร้างของด่านศุลกากรสะเดา และขาดถนนสายรอง

๒. การขยายตัวของชุมชนแบบไร้ทิศทาง มีสถานบริการกระจายอยู่รอบเมืองอย่างไม่เป็นระเบียบและเกิดทัศนียภาพที่ไม่น่าดู

๓. ชุมชนขาดความเข้มแข็ง เนื่องจากประชากรแฝงมุ่งประกอบอาชีพเป็นหลัก การเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาจึงมีน้อย

๔. ผู้ประกอบการไม่ให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหา เนื่องจากชุมชนพึ่งพาการท่องเที่ยวเป็นหลัก การพัฒนาหรือจัดระเบียบเพื่อแก้ไขปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อธุรกิจจึงไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควร

๕. ท้องถิ่นมีบุคลากรและงบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินการและการสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ ยังมีน้อย

๖. ชุมชนมีความเสื่อมโทรม เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว และมีแนวโน้มจะเกิดเป็นชุมชนแออัด

๗. ประชากรในพื้นที่ส่วนใหญ่พูดภาษาต่างประเทศไม่ได้ เช่น ภาษาจีน มาเลเซีย อังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับเมืองท่องเที่ยว

โอกาส Opportunity

๑. มีนักลงทุนและกลุ่มทุนทั้งจากภายในและภายนอกสนใจเข้ามาลงทุนประกอบกิจการในพื้นที่

๒. เป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสงขลา

๓. การคมนาคมเชื่อมโยงสู่ต่างประเทศหลายประเทศ

๔. โครงการขยายด้านศุลกากรสะเดาแห่งใหม่เป็นด่านครบวงจรใช้ระบบ One Stop Service ซึ่งจะช่วยสนับสนุนการขนส่งสินค้าผ่านแดน

๕. เป็นพื้นที่เขตการพัฒนาเศรษฐกิจสามฝ่าย IMT GT ระหว่างประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย และแนวเศรษฐกิจสงขลา-ปันัง รวมถึงโอกาสจากโครงการพัฒนาต่างๆของประเทศมาเลเซีย จึงมีแนวโน้มที่จะกระตุ้นการลงทุนทางเศรษฐกิจมากขึ้น

อุปสรรค Threat

๑. ขาดพื้นที่สาธารณะที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์เพื่อกิจการสาธารณะต่างๆ

๒. การจัดสรรงบประมาณของหน่วยงานไม่เพียงพอต่อการแก้ปัญหาหรือตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น

๓. การจำกัดเวลาเปิด-ปิด ด่าน นโยบายด้านการตรวจสอบหลักฐานในการเข้า-ออกบริเวณชายแดน และการเลือกปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติ

๔. ประชาชนมาอยู่ในพื้นที่โดยไม่ได้ย้ายชื่อเข้ามา ทำให้เกิดปัญหาประชากรแฝงมีมาก ทำให้การจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลในสัดส่วนที่น้อยกว่าจำนวนประชากรที่อาศัยอยู่จริง

ส่วนที่ ๔

การนำแผนพัฒนาสี่ปีไปสู่การปฏิบัติ

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

๒. บัญชีโครงการพัฒนาท้องถิ่น

ส่วนที่ ๕

การติดตามและประเมินผล

๑. การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น จะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ ๒. ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ และในการประเมินแผนนั้น จะต้อง ดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๕๗๙๗ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

๒. การติดตามและประเมินผลโครงการ

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น จะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ ๒. ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ และในการประเมินแผนนั้น จะต้อง ดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๕๗๙๗ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

๓. สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวม

๓.๑ การวัดผลในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

(๑) การวัดผลในเชิงปริมาณ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเทศบาลให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดในการแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน ในการจัดทำแผนพัฒนานั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินแผนพัฒนา ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓

โดยคณะกรรมการติดตามและประเมินแผนพัฒนาเป็นผู้ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ซึ่งคณะกรรมการจะต้องดำเนินการกำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่น

เสนอต่อสภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสิบห้าวันนับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าวและต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันโดยอย่างน้อยปีละสองครั้งภายในเดือนเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลในเชิงปริมาณ มีดังนี้

แบบที่ ๑ การกำกับกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แบบที่ ๒ แบบติดตามผลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แบบที่ ๓/๑ แบบประเมินผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์

แบบประเมินคุณภาพของแผนพัฒนา

(แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๐๗๐๓ ลงวันที่ ๒

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนสามปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้อ ๗ การวัดคุณภาพของแผนพัฒนาท้องถิ่น ตามนัยหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๔๘๓๐ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น)

การติดตามและประเมินผลด้วยระบบ e-plan (www.dla.go.th)

(๒) การวัดผลในเชิงคุณภาพ

การจัดผลเชิงคุณภาพ เทศบาลใช้การสำรวจความพึงพอใจในการวัดผลเชิงคุณภาพโดยภาพรวม โดยได้มีการประเมินความพึงพอใจ ซึ่งการประเมินความพึงพอใจทำให้ทราบถึงผลเชิงคุณภาพในการดำเนินงานของเทศบาลในภาพรวม

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

แบบที่ ๓/๒ แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของเทศบาล

แบบที่ ๓/๓ แบบประเมินความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ

๔. ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต

๔.๑ ผลกระทบนำไปสู่ออนาคต

๑. เกิดการพัฒนาพัฒนาที่ล่าช้า เพราะการดำเนินงานต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน สลับซับซ้อน

๒. ประชาชนอาจเกิดความเบื่อหน่ายกับกระบวนการจัดทำแผนที่มีความยุ่งยากมากขึ้น

๓. ปัญหาอาจไม่ได้รับการแก้ไขอย่างตรงจุดเพราะข้อจำกัดของระเบียบกฎหมายที่ทำให้ยากและบางเรื่องอาจทำไม่ได้

๔.๒ ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ ผลจากการพัฒนา

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีและให้มีความสอดคล้องกัน
- ๒) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี
- ๓) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น
- ๔) เทศบาลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่

ส่วนที่ ๑
สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

ส่วนที่ ๒
สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นตามแผนพัฒนาถิ่น
(พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐)

ส่วนที่ ๓

ยุทธศาสตร์องค์ปกครองส่วนท้องถิ่น

ส่วนที่ ๕

การติดตามและประเมินผลสรุปผล

แบบ ผ.๐๓/๑

สำหรับโครงการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา
ของคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นระดับอำเภอ